V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Apr.-Iunie 1970 XX,2 78 FREIBURG-Germania
Nº 115 Erbprinzenstr.17

POTOPUL

Am fost adesea ispitiţi să privim ocupaţia rusească,cu cumplitele ei implicaţii,ca urmare a nemaipomenitei crime din preajma ultimului război,când o întreagă generaţie de luptători,juruiţi pe tricolor şi cruce,a fost căsăpită de însăşi "conducerea" Statului.Căci istoria e plină de astfel de exemple.De n'ar fi să cităm decât Sodoma şi Gomora.Sau Pompei.Exilul babilonic.Ce-i toată "ursita" din Vechiul Testament,decât o alternare de "crimă şi pedeapsă" cu timpuri solomonice,la revenirea bunelor moravuri? Că laolaltă pătimesc drepţi şi nedrepţi,e o problemă veche,cu care zadarnic şi-au bătut capul înţelepţi de talia lui Iov: deslegarea ei depăşeşte,desigur,capacitatea înţelegerii omeneşti.

Iată însă că,după un sfert de veac de chinuri "purificatoare",când ar fi fost "să se întoarcă roata",puhoiului de smoală,suflării otrăvite din împărăţia crivăţului îi urmează alt blestem: baierile cerului s'au deslegat,şi parcă toate cataractele-i s'au prăbuşit peste mult încercata noastră ţară.E un potop cum România n'a mai cunoscut.Pedeapsă nouă pentru nelegiuirile "conducătorilor"? Dar, atunci,de ce înfricoşatele zăgazuri nu s'au rupt mai degrabă,şi încă de mult,în ţara lui Stalin? ori cu ruşii chiar nu mai e nimica de făcut?!...

Pentru români,năpasta n'ar fi să fie atât de grea.S'au înecat nişte holde, care nu mai erau ale lor; s'au năruit nişte case,distribuite cu "cotul"; s'au prăbuşit industrii,tencuite cu sângele,sudoarea şi blestemele unui întreg popor, care n'avea nimic din ele,produsele mergând toate la ruşi; cum n'avea niciun folos din rodul ogoarelor,trimis să îngraşe pe "capitalişti",pe ocupant şi pe diverşii "liberatori" afro-asiatici.Ar rămânea doar victimele omeneşti; dar ce vreţi să-i pese,de câteva sute de morţi,unui regim care a băgat un neam întreg în ghilotină!

Foamea? Dar românul e învăţat,şi nu de azi,cu "ceapă şi mămăligă": e tocmai ce-i recomanda un precursor al Ceauşescului,pre nume Titulescu,din sofaua trenului de lux,în care voiaja cu o armată de secretari şi la care nu renunţase nici în vremea cumplitei crize pe care pretindea s'o combată cu severul remediu.Ocupanţii au aplicat întocmai sugestia ilustrului lor prieten: cu diferenţa că,sub ei,ca să ajungi la ceapă trebuiesc ore întregi de "coadă",iar porumbul se fură, cu riscuri capitale,de pe fostele proprii ogoare.La acest nivel,la care a ajuns de când a fost "eliberat"(de pământuri,case,libertăţi),românul poate rezista.El fusese deja redus,şi fără potop,la ultima treaptă mizeriei.Am văzut o tânără isbucnind în plâns nereţinut,când a văzut munţii de carne,de toate calităţile posibile,bogăţia magazinelor dintr'o Germanie la fel de învinsă ca România în ultimul război; povestea cum toţi ai casei fac,cu rândul,coadă pentru o mână de oase şi încă se simt grozav de fericiţi când ajung să aibă şi nu li se închide oblonul în faţă cu "s'a terminat"; cum aleargă înebuniţi de foame dela un cap la altul al oraşului,pe unde aud că s'ar fi găsind cartofi,ceapă,mălai.Am văzut studente strângând de pe străzi,cu o bucurie de parc'ar fi descoperit cine ştie ce comori,hainele uzate depuse de nemţi pentru Biafra şi alte ţări înapoiate! Ce să mai spunem de "delicatese"? Am văzut o copilă,ajunsă pe-aici pentru serioase pricini medicale,cum mânca banane "în prostie": în ţară nici nu le bănuise existenţa! Suprema dorinţă a unei mame,nimerită pe la Freiburg,era să ducă fetiţei ei, în ţară,o ladă de portocale: "căci le vede la fata unui mahăr comunist,care se aprovizionează la un magazin special,făcut numai pentru ei,şi e curioasă să ştie ce gust or fi având".Aceasta era starea "progresată" a României din preajma potopului! Teroarea,măcar,se mai potolise? Trebuind să-şi prelungească şederea la Paris,pentru motive mediale,o compatrioată s'a văzut imediat chemată de soţul dela Cluj,care urla la telefon: Vino! vino imediat,dacă vrei să mă mai găseşti! Tu ştii cât am pătimit la canal!

– Dar sunt în regulă,am obţinut deja prelungirea pe două luni!

- Dacă nu-mi promiţi că pleci cu primul tren,mă dau cu capul de pereţi,sparg cabina!

Aceasta era starea de lucruri,la venirea potopului.Ce spune Ceauşescu că vrea să... refacă? Groaznica mizerie prediluviană? Dar chiar nu mai există niciun pic de obraz la valeţii ocupantului?...

Potopul n'a produs,deci,în starea populaţiei,vreo schimbare substanţială, aşa că ea va rezista.Reprezentanţii ocupantului,aceşti părinţi denaturaţi ai patriei,cu vile dintr'o mie şi una de nopţi,şi magazine bine garnisite,făcute numai pentru ei,vor.. "rezista" şi ei.Cine a fost cu adevărat lovit de potopul din ţară,e rusul.Care-şi vede zădărnicite toate speranţele de exploatare a unei industrii născânde,bogatele "împrturi" de grâne şi de vite,şi însuşi pasul ce intenţiona spre adâncirea aservirii ţării,conform modelului cehoslovac.

Căci Rusia are grabă.Zorită de evenimentele din Orientul Mijlociu,care o aşteaptă să intervină"în persoană",şi mai ales de nevoia de a stopa,cât mai e timp; creşterea atomică a Chinei,ea cată să-şi asigure din vreme spatele,legând cât mai strâns de ea popoarele robite,menite,în planurile ei,să devină tot atâtea "gubernii".Strangularea,cu decor,a Cehoslovaciei,e caracteristică în această privinţă: pupături,flori,decoraţii,- dar cu "tratatul" din 6 Mai aceasta devine pur şi simplu o republică sovietică oarecare,ca Bielorusia,sau ca Ucraina.Articolul 10 spune că "în cazul unui atac armat contra uneia din cele două părţi, cealaltă parte îl va considera ca săvârşit contra ei însăşi şi va furniza,fără întârziere,orice ajutor,inclusiv cel militar".In timp ce aşa zisul "pact" dela Varşovia era limitat la Europa,după noul "tratat" nimic nu mai împiedică Rusia să cantoneze trupele cehoslovace la graniţele Chinei,liberându-se astfel de orice teamă de revoltă în Cehoslovacia.Acelaş lucru îl intenţiona cu celelalte ţări supuse,în primul rând cu România.Tratatul de "prietenie",expirat în 1968,îşi întârzia reînoirea nu din vreo "neglijenţă" a Moscovei,ci numai pentru că aceasta aştepta momentul potrivit să introducă şi această clauză,conform căreia ţara ne-ar fi fost golită de trupe,trimise să lupte pe Amur... La această intenţie de nouă îngenunchiere a ţării se vor fi revoltat "stihiile văzduhului",ajutate de barbara despădurire a ei de către ruşi.Potopul a avut darul să moaie obraznicia Moscovei: perspectiva strămutării în Mongolia ar fi fost,în desnădăjduita stare stare sufletească de astăzi a românului,picătura aşteptată de un sfert de veac de lipsuri şi de umilinţe; uriaşa revoltă ar fi sguduit din temelii imperiul clădit pe suferinţă,minciună şi primitivism.Brejnev,n'a mai cutezat...

In timp ce lumea liberă s'a grăbit a trimite tot felul de ajutoare,"fraţii" din "blocul socialist",deşi în fanfaronada zilnică se declară cei mai pricopsiţi, s'au limitat la obişnuitele vorbe umflate,exprimând regretul celor întâmplate: în adevăr,Rusia e învăţată să ia,nu să dea.Când cu foametea din Moldova,ajutoarele americane erau îndrumate obligatoriu spre Rusia şi înlocuite,acolo,cu porumb stricat,pe care ni-l trimiteau în ţară cu menţiunea,pe vagoane,de "ajutor american"...

Refugiaţii însă au sărit toţi ca unul.E vorba de indivizi,sau iniţiative adhoc,nu de puzderia de comitete,făcute doar pentru a da cuiva prilej să fie "preşedinte" şi specializate în parastase şi comemorări; "noutatea" le-a paralizat, făcându-le incapabile de vreo iniţiativă.Atitudinea refugiaţilor e demnă de judecata lui Solomon.Neavând putinţa să-şi împartă direct prinosul,ei l-au dat totuşi,chiar ştiind perfect că el va fi distribuit tot de oamenii régimului,după bine cunoscutele criterii partizane.La fel au procedat guvernele şi diferitele instituţii din lumea liberă,măcar că deja se svoneşte că,de pildă,păturile americane,trimise în dar la Bucureşti,s'ar fi vânzând,la bursa neagră,cu 300 de lei! Chiar dacă svonul n'ar fi adevărat,el arată,nu mai puţin,creditul moral de care se bucură "guvernul" ocupantului.Dar lumea trimite totuşi,în nădejdea că măcar frimiturile tot vor ajunge unde trebuie.Căci în ţară e o mizerie cum încă nu s'a văzut,şi nici speranţă de remediu nu-i,de vreme ce extrema ţintă a Ceauşescului e să "refacă",adică să readucă ţara la fericita epocă a "cozilor",maximum ce poate nădăjdui un guvern de slugi şi incapabili.

Noroc numai că,peste tărtăcuţele unor "conducători",improvizaţi şi impuşi, mai e şi voia Domnului.Cu potopul,El a scăpat un neam întreg de deportare.Un alt cataclism,mai potrivit erei atomice,va tăia şi picioarele de lut ale imperiului moscovit,înrobitor de oameni.Proverbiala înţelepciune a românului,isvorîtă din milenare încercări,i-a dat tăria să reziste la toate intemperiile.El ştie că

"tot răul este - până la urmă - spre bine",şi că "apa trece,pietrele rămân": va trece murdarul puhoi rusesc,vor trece şi efectele,cele rele..,ale potopului de Sus,- iar pe toată zarea Carpaţilor,dela Nistru pân'la Tisa,vor rămâne,eternă sentinelă civilizaţiei creştine,"pietrele" daco-romane.Certitudinea ne consolează de amarul zilei.

Alexandru Ţuluca

RUGĂ de Victor Buescu

Trec anii,re'nfloresc migdalii,
Şi anotimpuri se succed
Sub cerul blândei Portugalii...
...Şi'n ţara mea'nfloresc Vandalii,
Şi-abia mai sper,abia mai cred...

I-atât senin şi-atâta soare
Sub cerul blândei Portugalii,-
Şi-atâtea clipe mi's amare!...
Că anii trec şi Neamul moare
In gerul beznelor taigalii...

Nu ne uita,o,Dumnezeul
Ocrotitor al României,
Cât nu ne roade prea mult răul:
Că neamul meu azi e'n ceahlăul
Şi-al desnădejdii,şi-am mâniei.

Cum ne-am putea păstra avântul,
Când Ţara mândră ce-o făcură
Mihai Viteazul,Ştefan Sfântul,
Azi toată-i una cu pământul -
Şi pân'şi sufletul ni-l fură?

Când prin biserici azi cresc bozii
Şi printre zeii Lari,scaieţii?
Când ei ne pângăresc rapsozii,
Ne ard pe ruguri Voievozii
Şi ne ucid încet poeţii?...

Când,împilând în timp şi'n spaţiu,
Ne spurcă vechiul grai roman
Pe care veacuri,cu nesaţiu,
L-am alintat precum din Laţiu
Ni l-a adus,pe vremi,Traian?...

Când,sub al Asiei puhoi,
E trist şi Nistrul,trist şi Jiul,
Şi-i trist şi falnicul Negoi,
Iar tristul Dunării şuvoi
Ne duce'n Mare doar pustiul?...

Adună-Ţi fulgerele'n cer
Şi,cu o ură cât Uralii,
Fărâmă-i,Doamne,'n foc şi fier!
...Ca să mai cred,ca să mai sper
Sub cerul blândei Portugalii.

+ EPISCOPUL IULIU HOSSU. "Ultimul brad rămas în picioare din codrul verde,sănătos,al Bisericii Române Unite",cum se exprimă mons.Tăutu în "Bună Vestire",a căzut şi el: Iuliu Hossu s'a stins,la 85 de ani,în celula dela Căldăruşani.

Se născuse la 30 Ianuarie 1885,fiu al preotului din Milaşul Mare(Cojocna). Episcop a ajuns,la Gherla,în 1917.După un an,citea la Alba Iulia rezoluţia Unirii Transilvaniei,pe care în câteva zile avea s'o prezinte,cu episcopul Cristea,dr. Vaida-Voevod şi Vasile Goldiş,regelui Ferdinand.

Năvala bolşevică găsea întreaga ierarhie a Bisericii Unite în picioare.Niciunul din episcopii ei n'a stat de vorbă cu ocupantul.Toţi şase au murit în închisori,atrăgând asupra Bisericii de ei reprezentate atenţia şi admiraţia întregei românimi.Mort,ultimul,la 28 Mai,Iuliu Hossu a şi fost îngropat a doua zi.Graba aceasta,cu dedesubt de temeri,aminteşte o altă grabă,de acum vreo 2000 de ani; aceea,se ştie,n'a folosit nimic călăilor: după trei zile,Isus a înviat.Să fi prefaţând,panica sbirilor de azi,isbânda speranţelor atâtor martiri ai Neamului?

In lupta împotriva hidrei bolşevice,catolicismul a dat,în ţările robite,prin însăşi suprema-i ierarhie,exemple splendide.Iată un Mindszenty,iată un Beran,un Stepinac,un Slipyi,un Wyschinski.Nouă însă Iuliu Hossu ni se pare cel mai strălucit din toţi.Căci Slipyi,târît la Roma de-o pălărie de cardinal,şi-a părăsit turma-i ucraineană,lăsând-o fără păstor.La Roma a sfârşit-o şi slovacul Beran. Mindszenty nu vrea în ruptul capului să-şi părăsească turma,dar atitudinea şi-o manifestă din comoditatea ambasadei americane.Wyschinski e un om cu demnitate şi curaj,dar să nu uităm că are în spate cam unanimitatea naţiunii polone,aproape toată catolică.Stepinac,mort în surghiun,avea şi el în spate o Croaţie şi o Slovenie,ambele catolice,- şi nici nu ştim să fi fost invitat la Roma.

Iuliu Hossu,n'a vrut să-şi părăsească turma; dârzenia şi-a exprimat-o din ziduri de'nchisori şi domiciliu forţat,într'o ţară de sdrobitoare majoritate ortodoxă.Dac'a rezistat,e c'a avut,în fibră,un fericit concentrat de cerbicie dacă şi lumină romană.Când zările se vor limpezi,când neamul românesc îşi va lega rănile şi-şi va cinsti pe cei ce,în bezna ocupaţiei ruseşti,au ţinut dreaptă făclia românească,numele lui Iuliu Hossu se va impune dela sine,fruntaş între fruntaşi.Şi,cu el,şi Biserica "lui"...

Petre Vălimăreanu

10 IUNIE 1919: 70.000 de Români bănăţeni votează,în adunarea dela Lugoj,următoarea moţiune: "Această provincie,patria noastră mai restrânsă,după situaţia ei geografică cât şi după majoritatea românească a populaţiei sale nu poate fi privită decât ca o parte integrantă a pământului românesc şi a neamului românesc,care coboară din Ardeal până la hotarele sale fireşti,la Tisa şi la Dunăre. Infuziunile,fireşti la toate frontierele,a altor neamuri,în massa compactă a poporului nostru băştinaş,care ocupă şi astăzi fără întrerupere aceleaşi ţinuturi,colonizate odinioară de străbunii noştri Romani,nu pot reduce întru nimica dreptul nostru asupra întregului Banat.

Românii bănăţeni,cu toată imensa recunoştinţă,dragoste şi admiraţie ce păstrează,alături de întreg neamul românesc,tuturor aliaţilor şi în special nemuritoarelor noastre surori mai mari,Franţa şi Italia,pururea ocrotitoare ale marilor noastre interese,se văd nevoiţi a declara,în baza dreptului de a hotărî singuri de soarta lor: că se vor opune nedreptăţii cu toate jertfele şi mijloacele ce le stau la îndemână".-

VIS DE REÎNTOARCERE de Eglantina Daschievici

De când ţara am lăsat,
Tot după ea am oftat.

Va sosi şi ceasul sfânt,
Să călcăm pe-al nost'pământ:
Zi frumoasă,dată'n dar,
Învelită'n ceresc har!
De peste tot vor veni
Toţi ai României fii:
E patria ce te cheamă,
La sânu-i duios de mamă,
Pe tine,suflet pribeag,
Chinuit de-un sfert de veac.

Pământ binecuvântat,
Dar atât de încercat,
Cu câmpii,râuri şi dealuri,
Cu munţi,văi,izvoare,lanuri,
Cu părinţi,fraţi şi surori,
Cărora le ducem dor...

Dulci icoane-a ţării noastre,
Voi ne ţineţi în speranţe,
Că inimile'nsângerate
Vor fi şi-ele alinate.

Renăscuţi cu toţi vom fi,
Când ceasul sfânt va sosi
Să călcăm al casei prag
Şi să revedem cu drag
Pe părinţi,fraţi şi surori,
Cărora le-am dus mult dor...
Ţara mea cu viteji fii,
Reînălţată vei fi!
Numele tău,Românie,
Nemuritor să rămâie!

&& La Freiburg şi-a luat bacalaureatul,în Iunie,tânărul,fiu de refugiaţi, Andrei Miron; e ortodox,ştie bine româneşte,participă,în cor,la toate slujbele bisericeşti.Vrea să studieze Arheologia.Succes!

+ La Paris s'a stins,la 54 ani,profesorul Ion Cerbu,bănăţean.

+ La mânăstirea Căldăruşani s'a stins în domiciliu forţat,la 28 Mai,în vârstă de 85 ani,episcopul român unit Iuliu Hossu.A fost îngropat chiar a doua zi...

&& De citit: A doua moarte a lui Grigore Gafencu,în "Limite",Paris,Apr.1970.-

&& Câteva sute de români au sărbătorit,la Kitchener(Canada),ziua de Zece Mai. După Te Deum,oficiat de P.S.Valerian cu preoţii Graţian,Zelea şi Tănase,a urmat un program artistic.Au mai participat,pe lângă reprezentanţi ai autorităţilor, d-nii Eugen Popescu,Hojbotă,Stănicel,Pora,Bălaşu,Ardeleanu,Roman,Lupu,Ciuntu,etc. A vorbit P.S.Trifa.Mesagii au trimis,dintre români,dnii Popescu-Botoşani,Şeitan, Halmaghi,Aristide Nicolae,Rugină,Basarabescu,Posteucă,Bulumete,Vlaicu,Dragoş,Gorun,Ileana Petrescu,etc.- In aceeaşi zi a fost sfinţită biserica nouă "Sf.Ioan Botezătorul".La banchet a vorbit preşedintele Uniunii şi Ligii.

- Asociaţia Română Creştină din Buenos Aires,prezidată de dl Dumitru Cornelly, şi parohia "Învierea",fondată de regretatul preot Palaghiţă şi prezidată,azi,de dl Mardarie Popinciuc,a organizat,de Zece Mai,un Te Deum.A vorbit av.N.Şeitan. Dnii prof.Găzdaru şi Popinciuc au depus apoi o coroană la statuia lui Traian.

- La sărbătorirea lui Zece Mai,la München,a vorbit pr.protopop D.Em.Popa.

&& P.S.Vasile Cristea a oficiat Duminică,31 Mai,la Freiburg,ajutat de mons. Zăpârţan,şi de corul condus de dna Regine Weisser,Sf.Liturghie,- în cursul căreia a pomenit şi pe episcopul Iuliu Hossu,mort cu 3 zile înainte la Căldăruşani.

&& Compozitorul grec Mikis Theodorakis,căruia atâta reclamă îi fac stângiştii de peste tot,a fost invitat şi în Jugoslavia: ca să afle cetăţenii de-acolo, abia dela el,cum se trăieşte într'o ţară fără libertăţi...

CRONICA PESIMISTULUI

* INUNDAŢIILE.- Dezastrul care a lovit ţara,cu revărsarea neobişnuită,apocaliptică,de ape,ne-a impresionat şi ne îndurerează pe toţi.Grija şi durerea sunt aşa de mari,că aproape nici nu ne vine să ne întrebăm - şi să întrebăm - câtă vină în această catastrofă are regimul actual,cu masivele despăduriri pentru exportul lemnului(nu se înfometează,în acelaşi timp,populaţia ţării,care face coadă inutilă la carne,în vreme ce sute de mii şi milioane de capete de vită iau calea Apusului,în schimbul unor instalaţii şi maşini industriale cu siguranţă mai puţin necesare?).Fiecare din noi,cât a putut,a ajutat şi ajută,trimiţând în ţară alimente,îmbrăcăminte,medicamente,pături,şi tot ce e mai necesar în astfel de împrejurări.Dar,când am văzut nişte cucoane romance,care huzuresc în Occident şi care dau buzna la ambasada reseristă oridecâteori e o sindrofie cu cocktail, luând iniţiativa unor liste de subscripţie,la solicitarea diplomaţilor-securişti, nu m'am putut abţine de a le riposta că,înaintea inundaţiilor de azi,s'a abătut asupra ţării o altă inundaţie,mai grozavă,cu consecinţe şi mai dezastruoase pentru neam: inundaţia ruso-comunistă.Cucoanele au roşit şi au renunţat la obolul meu amar.

* UN PRIBEAG DE ASTĂZI.- Mi-a fost dat să stau de vorbă cu un inginer tânăr,fost director la un kombinat reserist.A ales libertatea de curând,deşi în ţară avea o poziţie materială,şi de prestigiu,destul de bună.Mi-a explicat situaţia lui,şi motivele pentru care a luat grava decizie,lăsând în ţară o sumă de persoane dragi.Motivele erau toate valabile,şi l-am înţeles.Împreună,am considerat apoi stupiditatea cârmuitorilor Resereului.Regimul cheltuieşte sume enorme cu tinerii puşi pe calea studiului,mai ales când e vorba de profesiuni ca ingineria: burse de studiu,casă,masă,cărţi,laboratoare.Un capital enorm,învestit în aceşti tehnicieni,de care ţara,şi nu numai regimul comunist,are nevoie.Cu rezultatul că,la prima ocazie bună,aceşti tineri fug în Apus.Un capital dat pe gârlă,pierdut în forma cea mai neroadă.Un minimum de inteligenţă ar fi deajuns ca să le arate conducătorilor dela Bucureşti că e mult mai rentabilă,în definitiv,libertatea.Bunăoară,dacă oamenii ar şti că pot obţine paşaportul şi viza când le cer,că pot veni în Apus când au chef,natural nu ar mai fugi,şi nu ar fi aşa de grav dăunat,nu regimul comunist,care e bine să fie cât mai dăunat,dar biata ţară,care are nevoie de elemente tinere bine pregătite şi serioase.Pe lângă criminalitatea,care-l caracterizează,şi pe care e construit,regimul comunist mai e afectat şi de o tâmpenie fără leac.Asupra acestei diagnoze am fost de acòrd atât eu,refugiatul veteran,cât şi refugiatul recrut,care a şi ajuns în America, cu regretul că şefii reserişti nu i-au dat posibilitatea să-şi servească patria, cum desigur ar fi preferat.

* FALIŢII NOŞTRI.- Exilul are "faliţii" săi,cum e firesc.Sunt refugiaţii care se repatriază,ascultând "glasul minciunii"; sunt,mai ales,artiştii,scriitorii,gazetarii,care,simţind că le alunecă pământul sub picioare în Apusul liber, unde produsul lor nu mai are căutare,îşi fac iluzia unei întineriri punându-se la dispoziţia regimului dela Bucureşti: care-i utilizează momentan,dar nu le acordă,în realitate,nicio consideraţie.Dirijori care nu mai dirijează; cântăreţi care cântă tot mai răguşit; scriitoraşi care încep să încurce literele alfabetului şi nu isbutesc să obţină,cu tot efortul şi cu toate cărţile pe care şi le plătesc singuri,niciun premiu în Occident; pictori cărora le tremură mâna; arhitecţi rămaşi în urmă,cu moda şi cu gustul timpului,- sunt tot mai intens ispitiţi să se întoarcă la Bucureşti.Acolo vor găsi măcar o apreciere sentimentală, un viţel rahitic se va tăia pentru fiul risipitor.Repatriaţii sau oaspeţii provizorii ai Republicii vor încerca astfel amăgirea unei înnoite celebrităţi,fără să-şi dea seama că e numai foc de paie,alimentat de comunişti.Dar,dacă ne gândim bine şi dacă-i considerăm,unul după altul,pe aceşti intelectuali români,care trec dela o extremă la alta cu uşurinţă,şi azi sunt ortodocşi,mâine catolici, ori viceversa,astăzi legionari,mâine filocomunişti,ori viceversa,astăzi antisemiţi,mâine filosemiţi,constatăm - oricare cititor o poate verifica - că e vorba, în realitate,de mici virtuoşi ai condeiului,ai paletei,ai baghetei,ai coardelor vocale.Niciun geniu,niciun talent autentic,cu şanse să rămână.Dante ori Bălcescu nu călătoreau între exil şi despotie,şi nici nu-şi schimbau credinţele ca ismana (care se numeşte aşa tocmai fiindcă se schimbă...).

* MIŞELIE "LEGIONARĂ".- Ni se spune că doi dintre foştii camarazi,care au

fost la Bucureşti şi,pentru această vizită inopinată,ca şi pentru nişte declaraţii cam imprudente şi foarte compromiţătoare,sunt violent atacaţi de mai toată presa exilului,au găsit un remediu.Convinşi că o tovărăşie mai masivă în aceeaşi ruşinoasă întreprindere le-ar atenua vina,mai ales dacă ar fi implicaţi rezistenţii mai dârji ai luptei anticomuniste,ei lansează de câtva timp svonul că "intransigenţii"(adevăraţii "intransigenţi"!) -şi se dau numele câtorva dintre ei - nu se duc la Bucureşti numai fiindcă li s'a refuzat viza; că,adică,şi ei ar fi voit să dea o raită prin ţară,dar Ceauşescu nu i-a dorit.E o calomnie evidentă,şi falsul s'ar putea controla.Dar autorităţile dela Bucureşti,dacă ar fi interpelate,fiţi siguri că ar confirma calomnia,numai ca să compromită pe românii coerenţi şi să le dea o mână de ajutor "dialoganţilor".

*. DOI TOBOŞARI.-. De mai multe ori,autorul fără iluzii al acestei rubrici i-a pus în gardă(nu de fier!) pe cititori contra unor rrrromâni intransigenţi, care în aparenţă tună cu foc şi fulgere contra regimului dela Bucureşti,şi împotriva oricui e,chipurile,bănuit de "colaboraţionism",dar în realitate,vârînd zâzanie în exil şi asmuţind un grup contra altuia,fac cele mai mari servicii lui Ceauşescu.O confirmare am avut-o de curând,şi o dăm sub beneficiu de inventar,până când nu vom avea proba(sau răspunsul interesatului).Directorul "Stindardului" -vajnicul domn Emilian,cavalerul aproape fără pată şi fără teamă al intransigenţei anticomuniste- a fost văzut la Roma braţ la braţ cu consulul reserist din Italia,securistul Toboşaru.Dacă nu e trădare,pe care am dori -vorba lui Caragiale,amicul şi clientul lui Lozovan!- s'o ştim şi noi,e vorba numai de o frăţie firească între doi "toboşari": toboşarul naţionalismului şi toboşarul comunismului.Cine se aseamănă se adună...

* "ALEGERI" ÎN SPATELE CORTINEI DE FIER.- Se prezintă pentru prima dată la secţia electorală un tânăr,care nu a învăţat cum stau lucrurile,într'o democraţie populară,cu "alegerile".Văzând că preşedintele de secţie ia buletinul,i-l trece prin faţa ochilor,pe urmă îl împătureşte şi-l depune în urnă,omul nostru protestează,acuzându-l pe preşedinte că nu l-a lăsat să vadă nimic,necum să scrie ceva.La care preşedintele,un vechi comunist: "Dar cum,tovarăşe,nu ştii că votul e secret?"...

Dragoş Măgureanu

PATRIA MEA de Demostene Botez

E în Moldova,undeva,pe-un deal
Cu râpi de apa ploilor brăzdat,
Cu case rari şi pomi săraci,un sat.
Acela este satul meu natal!

În el e-o casă; poate-acum pustie.
O casă cu cerdac,cu plopi la poartă,
Şi'n jur cu o grădină,ca o hartă.
Acolo-i fosta mea copilărie!

E undeva,pe-al Şuşiţei şuvoi,
Un pod pe care treci într'o pădure
Cu măcieşi,cu ferigi şi cu mure.
Acolo am luptat eu în război.

E undeva în Iaşi,ca altădată,
O casă cu geamlâcul în verdeaţă,
Cu crini şi tufe de bujori în faţă.
Acolo am iubit întâi o fată!

E undeva un cimitir cu tei
Şi straturi mici cu flori multicolore,
În care timpul nu mai are ore.
Acolo's îngropaţi părinţii mei!

Avem,şi cei de azi şi cei de ieri,
Asemeni locuri sfinte însemnate,
Cum nu mai sunt pe lume nicăieri,
Şi din străbuni le-am adunat pe toate.

&& Scrie Aurel Gavrilov,în "Libertatea" din Panciova,că acea gazetă "este ea însăşi o expresie a egalităţii în drepturi de care se bucură românii din Jugoslavia".Noi mereu tot întrebăm,dar parcă-i un dialog al surzilor: Care's drepturile sutelor de mii de români din valea Timocului? De ce s'au închis bisericile româneşti din Skoplie şi din Bitolia? Care's drepturile românilor din Macedonia "sârbească"(ca să nu mai vorbim de cei din Istria)? Căci,din două una: ori "Libertatea" e liberă să scrie,cum se tot laudă,- şi atunci n'are de ce ocolì răspunsul; ori nu e liberă,- şi atunci ar putea ocolì,cel puţin,unele afirmaţii mincinoase.

&& În Duminica Floriilor s'a inaugurat,la Casa Română din Kitchener(Canada), o şcoală de limba română.Pe lângă localnici,au participat români din Toronto şi Hamilton.După slujbă,pr.Nicolae Tănase a expus programul de lucru.A vorbit apoi dl Hojbotă.Corul şi fanfara au executat cântece populare; grupa de folclor,jocuri din ţară.

CALENDAR NAŢIONAL

2 Apr.1909: Moare Doamna Elena Cuza.Se născuse la 17 Iunie 1825.

5 Apr.1870: Apare,în "Românul",ultimul articol semnat de Bolintineanu,înainte de internarea poetului la Pantelimon.

6 Apr.1861: Are loc,la Cernăuţi,prima şedinţă a Dietei Bucovinei.

8 Apr.1370: Papa Urban V scrie lui Vlaicu Vodă "să abjure schisma şi credinţa eretică" şi să treacă la catolicism.

8 Apr.1829: Eliade scoate,la Bucureşti,"Curierul românesc".Va apare,cu întreruperi,până la 13 Dec.1859.

10 Apr.1910: Dispare,după câteva luni de viaţă,revista "Cumpăna" a lui Ilarie Chendi,la care scriau Anghel,Iosif şi Sadoveanu.

10 Apr.1930: Poliţia "democraţiei" româneşti maltratează oribil pe invalizii de război.Studenţii ce protestează sunt arestaţi.

15 Apr.1690: Moare Mihail Apafi,prinţul Transilvaniei.

15 Apr.1880: Se înfiinţează Societatea de Cultură Macedo-Română.

17 Apr.1966: Moare,la Bucureşti,prof.Petre V.Haneş(n.6.11.1879,la Călăraşi).

20 Apr.1830: Se reprezintă,la Bucureşti,"Ceasul de seară"(Iancu Văcărescu).

22 Apr.1850: Se naşte Veronica Micle.

23 Apr.1910: Se înfiinţează Partidul Naţionalist Democrat.Şefi,Iorga şi Cuza.

25 Apr.1420: Alexandru cel Bun dărueşte vornicului Oană,pentru slujba lui dreaptă şi credincioasă,"satele Corneşti,Miclăuşeşti,Loznova,Săcăreni,Vorniceni, Dumeşti,Ţigăneşti,Lavreşti,Sadova şi Homiceşti",pe Bâcovăţ,în Lăpuşna(Basarabia).

26 Apr.1550: Mihail Diaconul termină de copiat Tetraevanghelul dela Voroneţ.

3 Mai 1560: Ajutat de Tudor Diacul,"Coresi ot Trăgovişte" începe tipărirea unui Tetraevanghel românesc la tipografia braşoveană a lui "Hanăş Beagnăr".

3 Mai 1870: Moare la Budapesta,la 63 ani,prof.Eftimie Murgu.

4/14 Mai 1600: Mihai Viteazul coboară pe valea Trotuşului în Moldova.

4 Mai 1847: Moare Elena Negri,sora lui Costache şi "Steluţa" lui Alecsandri.

10 Mai 1950: Moare,în închisoare,episcopul unit Vasile Aftenie.

11 Mai 1894: Prof.Ernest Lavisse ţine la Sorbona o însufleţită conferinţă despre români.Meetingul condamnă pe opresorii unguri şi trimite cuvinte de încurajare acuzaţilor din procesul Memorandului; iar după condamnare,prof.Lavisse trimite d-nei Raţiu un mesagiu: "La revanche de la justice et du droit,si brutalement offensé en leurs personnes,viendra sans retard,elle viendra avec certitude.Vive la Roumanie"/

12 Mai 1930: Papa Pius XI fondează Colegiul român de pe Gianicolo(Roma).

12/13 Mai 1970: Începe potopul peste ţară.

15 Mai 1880: "Constituţionalismul nostru se mărgineşte la păzirea exterioară a unor formalităţi goale.Spiritul Constituţiei e falsificat,iar garanţiile ei înlăturate"(Eminescu,în "Timpul").

18 Mai 1600: În urmărirea fulgerătoare a Polonilor şi a lui Ieremia Movilă, Mihai Viteazul ajunge la Hotin.

20 Mai 1388: Hrisovul lui Mircea cel Mare cu privire la Cozia: "A binevoit domnia mea să ridic din temelie o mănăstire în numele sfintei şi de viaţă începătoarei şi nedespărţitei troiţe... la locul numit Călimăneşti pe Olt...".

21 Mai 1880: Se naşte,la Bucureşti,Ion N.Teodorescu(Tudor Arghezi).

22 Mai 1880: Regina Elisabeta publică traduceri din Eminescu în "Magazin für die Litteratur des Auslandes".

23 Mai 1894: Dr.Raţiu,la procesul Memorandului: "Ceeace se discută azi,este existenţa poporului român.Existenţa unui popor nu se discută,se afirmă.. Nevinovaţi suntem,dar Dv sunteţi stăpâni pe individualitatea noastră fizică,nu însă şi pe conştiinţa noastră,care,în această cauză,este conştiinţa naţională a poporului român... Dv nu sunteţi competenţi să ne judecaţi,este însă un alt tribunal mai mare,mai luminat şi desigur mai nepărtinitor,care ne va judeca pe toţi: e tribunalul lumii civilizate,care vă va osândi odată mai mult şi mai aspru decât v'a osândit până acum".

25 Mai 1935: Sosesc la Vârşeţ,în aplicarea convenţiei şcolare româno-iugoslave semnată cu un an înainte,17 învăţători şi 5 profesori români.La 18 Noembrie va sosi o a doua echipă,şi mai numeroasă.

26 Mai 1892: O delegaţie de ardeleni,peste 300,soseşte la Viena pentru depunerea Memorandului.E primită în gară,de un comitet în cap cu dr.Ciurcu,şi condusă la Hotel London.La 29 Mai se prezintă la Primărie; a doua zi,la întrunirea din sala Elterheim,vorbeşte primarul dr.Lueger.

27 Mai 1570: Diaconul Coresi termină tipărirea Psaltirei române.
28 Mai 1970: Moare la Căldăruşani, în domiciliu forţat, episcopul unit Iuliu Hossu, crainic al unirii Transilvaniei. E îngropat chiar a doua zi...

1 Iunie 1829: Asachi scoate, la Iaşi, "Albina românească". Îşi încetează apariţia la 24 Nov. 1858.
4/16 Iunie 1890: Se naşte, la Brăila, prof. Nae Ionescu.
4 Iunie 1920: Tratatul dela Trianon recunoaşte unirea Transilvaniei.
8 Iunie 1930: Se întoarce în ţară, spre nenorocirea poporului român, dementul Carol-Lupescu, poreclit de lume Belzebut, Berilă, Costică Brazdă, etc.
13 Iunie 1892: Dr. Raţiu soseşte dela Viena, unde depusese Memorandul, la Turda. Casa-i e atacată de bande de unguri, protejate de autorităţi.
15/26 Iunie 1700: Brâncoveanu întăreşte mitropoliei Bălgradului moşia Merişani (Argeş), dăruită ei de Mihai Viteazul.
17 Iunie 1856: Se naşte la Viena, din părinţi macedoneni, dr. Constantin Dumba, diplomat al imperiului austriac la Londra, Petersburg, Roma, Bucureşti, Paris, Belgrad şi Washington. Moare la 6 Ian. 1947, la Bodensdorf-Ossiachersee.
26 Iunie 1940: Ultimatul rusesc pentru cedarea Basarabiei şi Bucovinei de nord.
27 Iunie 1940: Prof. Ştefan Ciobanu, la Consiliul de Coroană: "Sire, părăsirea Basarabiei de armatele române ar fi cea mai mare crimă naţională, căci ea ar însemna să aruncăm populaţia din Basarabia în braţele unui neam străin şi a unui regim pe care nimeni în Basarabia nu-l doreşte. Răspunsul ce trebue dat Sovietelor e: rezistenţa până la sfârşit. Şi în lupta ce se va da în contra cotropitorilor, populaţia din Basarabia va fi alături de armata română".

DOINA de Octavian Goga

O doină plânge sus pe culme,
Din fluier unde limpezi cad,
Şi legănate lin s'afundă
În pacea codrilor de brad...

Cântare, meşteră cântare,
Te stingi acum încet-încet,
Şi-adormi pierdută'n tremurarea
Oftării blânde din brădet...

Mi-ai picurat un strop în suflet
Din taina vremii de demult,
Şi plânsul veacurilor duse
Mă înfioară când te-ascult...

Cum te-ai topit acum în noapte,
Eu stau cu inima la sfat:
În care brad, de care creangă,
Plânsoarea ta s'a aninat?...

Şi cât vei mai trăi acolo,
Tu soră pururea cu noi,
Când va fi mort de mult ciobanul,
Şi moartă turma lui de oi?...

Târziu odată, - cine ştie? -
Trecând pe-aici un călător,
Te va culege dintr'o floare,
De dup'o aripă de nor...

Te-a coborî în largul văii
Şi-o lume te va asculta,
Şi-o lume'ntreagă va începe
Să plângă cu durerea ta.

&& "Ţara şi Exilul" reproduce un "interview" pe care Sima şi l-a organizat cu un tânăr gazetar italian şi care apare precedat de "o scurtă biografie a şefului Legiunii": atât de scurtă, încât n'a mai fost loc, în ea, şi pentru faimosul "dosar al ruşinii": acela în care "şeful Legiunii" apare în pielea goală lângă soţia despoiată a camaradului care-l hrănea şi adăpostea...
Spune Sima, în acest auto-interview, că, din 1953, n'a mai avut "niciun contact" cu ţara: "aceasta din cauza enormelor dificultăţi tehnice şi financiare", explică el. Dificultăţile "tehnice" au purces din ruşinea din "dosar", difuzată cam în acea vreme: când părăsit, pentru această pricină, de massa legionară, n'a mai avut "berbeci" de trimis în ţară; ceeace a adus şi dificultăţile financiare...
E clar că membrii echipei Tănase, ultima trimisă (1953), în tentativa disperată de a acoperi cu sgomotul eroismului ei sgomotul scandalului personal ce se anunţa, habar n'aveau că, în timp ce le ţinea discursuri patriotice, Sima îşi îndulcea viaţa cum putea, în contul onoarei camarazilor. Aflându-se, apoi, de "chestie", el a încercat să domolească legitima furie a legionarilor, cătând să se compare cu Ştefan cel Mare şi dând a'nţelege, când şotia n'a prins, că are de gând să plece el, acum, în ţară, ca să-şi spele păcatele. Dar asta n'a fost decât o nouă şmecherie, pân'a trecut furtuna. Şi'n loc să fi devenit un monument în ţară, cum promisese eternilor naivi, azi e ocupat să facă altora, pe-aicea, monumente. E ceva mai comod. Mai ales când satu-i fără câini...

DIN ZIARE,CĂRŢI,REVISTE

* Guy Hostert,"Sombres jours pour le Kremlin",în "Exil et Liberté",Paris, Sept.1969.- Triumfalul voiaj al preşedintelui Nixon la Bucureşti,ce palmă pentru Kremlin! Ca omul care încarnează prin excelenţă acest "imperialism" denunţat,zi de zi,ca inamicul numărul unul al neamului omenesc,să fie primit cu atâta căldură în câmpul socialist,- aceasta atestă atât sentimentele reale ale populaţiilor "liberate" de armata roşie,cât şi zădărnicia eforturilor depuse pentru a le asmuţi contra Occidentului,spre care li se îndreaptă pasionat privirile.Comunismul îşi revelează dintr'odată adevăratu-i chip,farsa-i sinistră iese dintr'odată la lumină.Românii,aserviţi de un sfert de veac,îşi dezavuează "liberatorii" şi-şi manifestă sgomotos ataşamentul la libertate.Dac'ar avea putinţa să facă uz de ea,ce s'ar alege de regimul lor? Ar fi şi ei,deasemeni,ca Cehii şi ca Kuzneţov, nişte "trădători"? Sau cumva condiţiile de viaţă sovietice generează neapărat "trădarea",mai exact disidenţa sau revolta? O atare explozie de entuziasm,va rămâne ea fără urmări? Va opri ea pe unii şefi occidentali de pe calea uşoară a unei iluzorii politici de "destindere",cu ajutorul căreia Moscova speră să adoarmă vigilenţa lumii libere? Va lămuri ea măcar pe cei ce,în Apus,cedează aşa de des mirajului marxist?

* "Politique éclair",Paris,Sept.1969.- Preşedintele Statelor Unite -e una din ipotezele avansate în presă- doreşte ca Românii să servească de "legătură" între Washington şi Moscova,între Washington şi Peking.Dac'aşa ar fi realitatea, ea ar fi mai degrabă decepţionantă.Oridecâteori Occidentul a cooperat cu Estul, el a pierdut teren,a dat înapoi.In timp ce scriitori,muncitori sovietici manifestă,în Rusia,contra dictaturii ce le e impusă,lumea liberă trebue ea să întărească poziţia şefilor din Kremlin? Noi gândim,dimpotrivă,că Occidentul ar trebui,înainte de orice negociere,să pună severe condiţii Sovietelor: 1.Distrugerea zidului din Berlin care,el singur,condamnă un sistem; nu se discută cu temnicerii a milioane de oameni; 2.Angajament solemn luat de către Rusia,de a nu mai livra arme tuturor revoluţionarilor ce produc dezordini în lume; 3.Evacuarea de către armata roşie a teritoriilor ce ocupă în Cehoslovacia; 4.lichidarea tuturor "aparatelor" de propagandă comunistă instalate şi finanţate de Moscova în ţările occidentale.Aceste condiţii nu vor fi niciodată primite de Kremlin.Atunci,la ce bun să vorbim de cooperare? Soldaţii americani cari cad în Vietnam,nu sunt ei victimele unei agresiuni ordonate de Moscova şi Peking? Lumea liberă îşi sapă propria groapă,căci ea acceptă să negocieze cu nişte asasini.Ea ar trebui să izoleze lagărul comunist,să-l lase să se afunde în contradicţiile sale.E ceeace nu vor să admită falsii pacifişti cari prepară inconştient... războiul!

* Michel de la Ventolière,"Fiat lux",în "Bulletin européen",Febr.1969.- Am trăit şi plătim încă cu pacea,securitatea şi viitorul nostru confuzia făcută între naţionalism şi nazism - şi iată-ne,după un sfert de veac,pe cale de-a cloci o altă confuzie: aceea care tinde să facă din orice politică,care nu convine guvernului israelian,o acţiune de antisemitism militant.E timpul să amintim celor ce patronează această confuzie periculoasă că nazismul a fost clădit şi promovat pe acelaş gen de confuzie.A se opune la brutala politică de expansiune a celui de al III-lea Reich însemna,prin 1930,a nimici poporul german,a-i impune sărăcia diabolic concepută prin tratatul dela Versailles.In numele suferinţelor poporului german,naziştii au înrolat ajutorul,complicitatea tacită sau cel puţin indiferenţa unei anumite burghezii europene şi anglo-saxone,sentimentală şi preocupată de fair-play.In numele acestei confuzii,naziştii nu apărură la urma urmei decât ca patrioţi pentru dreptul poporului lor la supravieţuire,şi când fu prea târziu,aceeaşi burghezie sentimentală a practicat confuzia deandoaselea: la început,agresivitatea nazistă fusese confundată cu naţionalismul aprins; când eroarea fu descoperită,naţionalismul aprins fu confundat cu nazismul.

Iată că Statul Israel ne pune azi în faţa aceluiaş caz de conştiinţă.Astăzi ca ieri,nu-i vorba de opinie politică,ci,să ni se ierte abstracţia,e vorba mai ales de conţinutul noţiunii ce se întrebuinţează în procesul de evaluare a unei politici.Se poate aproba politica făcută de guvernul Israelului,dar faptul n'ar trebui calificat de filo-semitism sau de mentalitate înjidovită - şi aici,eu cred că Israeliţii ar fi primii să fie de acord.Contrariul ar trebui să fie adevărat în acelaş grad: a dezaproba politica prezentă a Israelului n'ar trebui să însemne antisemitism; dar aici,ne dăm seama că mulţi evrei din Eurppa preferă confuzia.

Când grupuri de Francezi,Nemţi sau Englezi încearcă să exercite presiuni sau să influenţeze guvernele ţărilor lor în favoarea politicii israeliene,în numele exclusiv al unei legături rasiale sau religioase cu poporul israelit,trebue să credem că aceste grupuri se complac în a se considera minorităţi în sânul popoarelor respective; când decizia guvernului francez de a opri orice livrare de arme Israelului e denunţată de aceste grupuri ca acţiune antisemită,trebue să credem că au adoptat conştient confuzia şi că,înainte de a fi Francezi,aceşti Francezi se consideră Israeliţi! Nu dreptul de a rămâne fidel propriei origini şi naşteri am vrea noi să-l contestăm aici,ci confuzia voită între politică antiisraeliană şi atitudine antisemită.E un joc politic extrem de periculos,plin de incalculabile consecinţe.După dureroasa experienţă făcută de Europa,când fu rănită de nazism şi comunism,toţi Europenii ar trebui să înţeleagă că societatea liberă şi civilizată îşi cere tributul său şi acest tribut constă într'o curăţire a spiritelor şi practicelor noastre politice de confuzii.In Europa liberată de tristele sale avataruri ar trebui să putem dezaproba politica israeliană fără a fi consideraţi antisemiţi,cum ar trebui să condamnăm agresiunea sovietică în Cehoslovacia fără a fi consideraţi neapărat anti-comunişti; e un slab progres al conştiinţei europene libere,de care avem mare nevoie dacă vrem să supravieţuim şi să salvăm patrimoniul civilizaţiei noastre.E primul pas pe care ar trebui să-l facem în sensul contrar tiraniei şi sufocării.A nu putea dezaproba politica israeliană sub pedeapsă de a fi confundat cu antisemiţii,înseamnă a reabilita nazismul,a refuza Statului Israel dreptul de a fi considerat un Stat ca toate celelalte: cu virtuţile şi defectele sale.Inseamnă a proclama acest Stat ca o prelungire fictivă a diasporei iudaice.Când comunităţile evreeşti din această diasporă îşi arogă dreptul de a denunţa decizia guvernului francez,ele se situează cu stângăcie ca contestatoare ale caracterului viabil al Statului Israel şi contribuie în acelaş timp la balcanizarea,în cel mai rău sens al cuvântului,a problemei Orientului Mijlociu.

* Lucien Rebatet,în "Rivarol",Paris,6 Mai 1970.- Totul se petrece caşicum, pentru majoritatea intelectualilor occidentali,pentru creştinii progresişti,democraţii europeni şi mai ales din Scandinavia,triumful comunismului ar fi inevitabil,şi că fiecare lovitură ce i se aduce întârzie evoluţia omenirii,intrarea ei într'un ciclu fatal,necesar.Preşedintele Nixon a calificat pe aceşti oameni cu cuvântul cel mai just: defetişti.Nu-i pent. nimeni un secret că,printre aceşti defetişti,se numără mulţi evrei americani.Deajuns să citeşti diatribele marelui lor jurnal NEW YORK TIMES.Ciudată aberaţie,ciudată contrazicere.Aceiaşi evrei cer în cor şi strigăte arme,avioane pentru Israel.Ei nu vor să înţeleagă că în faţa soldaţilor americani din Indochina şi a celor "sabras" cari duc bărbăteşte războiul la graniţele ţării lor şi la canalul de Suez,stă acelaş inamic sub chipuri diferite,că Nasser ar fi demult la pământ fără sprijinul Ruşilor,că,pentru scopul lor de dislocaţie morală,aceste spirite perverse cheamă comunismul care e,pentru evrei,un regim la fel de funest ca cel de al III-lea Reich.

* Giuseppe Prezzolini,în "Borghese",Milano,17 Mai 1970.- Un aviz publicat într'un mare ziar italian ne anunţă că într'o capitală din ţările comuniste s'a deschis un motel cu numele de "Venus","în stare să găzduiască fie pe automobilişti,fie pe turiştii în trecere.Se află în centura verde,la mică distanţă de centru".S'ar putea crede că acest semn de bunăstare şi de viaţă comodă înseamnă prosperitatea populaţiilor comuniste.Adevărul e pe dos.Acel motel nu e deschis pentru cetăţenii acelei ţări,ci numai pentru streinii din ţările capitaliste.E o atracţie pentru streinii proşti cari merg acolo şi duc valută forte unor guverne ce detestă ţările noastre şi se pregătesc de război contra lor.Astfel de atracţii sunt de diferite feluri: hotele splendide,restaurante de lux,rezerve de vânătoare,cazinouri de joc,băi,case de cură şi pretinse întineriri: toate aceste satisfaceri,distracţii şi cure sunt interzise autohtonilor,cari pot intra acolo numai ca servitori,medici,masagii,crupieri,bucătari,funcţionari şi prostituate.Reprezentanţii unor clase neprevăzătoare,imprudent de curioşi,se întorc din acele ţări,după ce şi-au lăsat banii acolo,şi povestesc cât de bine s'au simţit.Şi guvernele europene şi americane,prea liberale,se pretează la această comedie.Nu ştiu că,în loc de clienţi bogaţi,de dincolo de cortină nu vin decât spioni,mesageri de ordine secrete şi provocatori de greve.

* Cu ocazia intervenţei militare în Cambogea,Nixon a vorbit americanilor: "...Unii spun că voi fi preşedinte pentru un singur mandat,ca urmare a acestei

decizii de a ataca ascunzişurile inamicului.Nimeni nu-i mai conştient ca mine de urmările politice ale acţiunii ce-am întreprins.. Dar,luând această hotărâre, am respins orice consideraţie electorală.. Aş prefera să fiu preşedinte pentru numai 4 ani,decât să fiu pentru 8 ani,cu preţul de a vedea America declasată la putere de rang secundar şi să văd naţiunea acceptând prima înfrângere în glorioasa-i istorie de 190 de ani... Decât să cer sprijin pentru mine,cer mai degrabă solidaritate cu acei curajoşi flăcăi ce luptă în noaptea asta de cealaltă parte a pământului,nu pentru cucerirea unui teritoriu,nu pentru glorie,ci pentru ca fraţii mai mici şi fiii lor şi fiii voştri să fie în gradul de a trăi în pace şi în libertate... Vom fi cu răbdare lucrând pentru pace,vom fi împăciuitori la masa negocierilor,dar nu vom fi umiliţi.Nu vom fi învinşi... Că partidul meu va câştiga sau nu voturi la viitoarele alegeri,e un lucru de nimic faţă de viaţa a 400.000 curajoşi americani cari se bat pentru ţara noastră şi pentru cauza păcii şi libertăţii.E neimportant faptul c'aş putea fi preşedinte pentru numai 4 ani, în comparaţie cu faptul că falimentul nostru în această criză ar putea demonstra că Statele Unite nu sunt demne să călăuzească forţele libertăţii în această perioadă critică".Nu mai eram de mult obişnuiţi cu acte aşa lucide!

<u>BIVOLUL ŞI COŢOFANA</u> de G.Topârceanu

Pe spinarea unui bivol mare,negru,fioros,
Se plimba o coţofană
Când în sus şi când în jos.
Un căţel trecând pe-acolo s'a oprit mirat în loc:
- Ah,ce mare dobitoc!
Nu-l credeam aşa de prost
Să ia'n spate pe oricine...
Ia stai,frate,că e rost
Să mă plimbe şi pe mine!

Cugetând aşa,se trage îndărăt să-şi facă vânt,
Se piteşte la pământ
Şi de-odată -zdup!- îi sare
Bivolului în spinare...

Ce s'a întâmplat pe urmă nu e greu de'nchipuit.
Apucat cam fără veste,bivolul a tresărit,
Dar i-a fost destul o clipă să se scuture,şi-apoi
Să-l răstoarne,
Să-l ia'n coarne
Şi cât colo să-l arunce,ca pe-o zdreanţă,în trifoi.

- Ce-ai gândit tu oare,javră? Au,crezut-ai că sunt mort?
Coţofana,treacă-meargă,pe spinare o suport
Că mă apără de muşte,de ţânţari şi de tăuni
Şi de alte spurcăciuni...
Pe când tu,potaie proastă,cam ce slujbă poţi să-mi faci?
Nu mi-ar fi ruşine mie de viţei şi de malaci,
Bivol mare şi puternic,gospodar cu greutate,
Să te port de geaba'n spate?...

&& Citim în "<u>Ţara şi Exilul</u>" că "împuşcarea lui Călinescu a fost aprobată de întreg poporul românesc".Dacă <u>Sima</u> nu s'a hazardat să facă,în această privinţă,nicio anchetă printre mamele,fraţii şi camarazii sutelor de legionari împuşcaţi în aceeaşi zi,e pentru că,desigur,aceştia nu făceau parte din "poporul românesc".Cum nu făcea nici inginerul Clime,considerat în capul Legiunii după asasinarea lui Codreanu şi care,văzând smintelile lui Sima,i-a trimis vorbă,dela închisoarea din Râmnicu Sărat,"să-şi bage minţile în cap".

Făcându-se că răspunde lui Lobei,Sima caută să-şi justifice propria ispravă: "Călinescu -scrie el- a căzut pentrucă trebuia să cadă în urma asasinării lui Corneliu Codreanu".Se poate! dar el era,în mâna regelui,doar una din sutele de scule posibile în climatul politico-moral al României de atunci.Vinovatul principal al asasinării lui Codreanu era Carol al II-lea; dacă deci Sima simţea irezistibilă vocaţia "răzbunării",într'acolo trebuia să-şi îndrepte primele "atenţii": căderea lui Carol ar fi fost,în adevăr,"aprobată de întreg poporul romă-

nesc"! Dar,atunci,fruntaşii legionari n'ar mai fi fost asasinaţi,- şi... cum ajungea el şef al Mişcării? Şi cine ar fi mai făcut din Sima... ministru?

&& Patriarhia Moscovei e pe cale de a concede unei mitropolii ruseşti independente din America,autocefalia.Acest drept însă,după canoane şi multiseculara practică bisericească,îl are numai Patriarhia ecumenică,în acord cu celelalte patriarhii şi biserici autocefale.Şi cum Patriarhia rusă nu mişcă un deget fără porunca sau încuviinţarea Kremlinului,e clar că acesta a voit să arunce,în şi-aşa destul de agitata Americă,o nouă zâzanie,ba chiar să aibă cuvânt într'un sector deosebit de delicat.Dracu,cadouri nu face.Un prim început e însuş faptul că,desfiinţat Exarhatul ce se ţinea deschis de Moscova,mitropolia "autocefală" ar fi obligată să primească în sânul ei "pe toţi preoţii şi toate parohiile" ce depindeau de el,cum citim chiar în "Solia".E uşor de înţeles ce se alege de o autocefalie obligată să pomenească la slujbe pe patriarhul politruc şi având înăuntru toată agentura în sutană a Moscovei!

Necazul,pentru noi,e că de zisa mitropolie,decretată "autocefală" prin graţia Kremlinului,e legată şi o episcopie românească: a P.S.Trifa.Carea,desigur, numai la remorca Moscovei nu a visat s'ajungă! Sinodul metropolitan a încercat să preîntâmpine dilema,făcând din episcopul ei un.. "arhiepiscop",dar procedeul e copilăresc,oamenii de calibru nu pot fi influenţaţi,vorba lui Avram Iancu,de "jucării".Ce va face acum episcopia românească? Căci dacă-i vorba de tratative cu "biserica-mamă",biserica ei mamă e la Bucureşti şi nu la Moscova! Sau se contează pe faptul că în America sunt şi Biserici ortodoxe neînfeodate,la care s'ar putea afilia? Teoretic,ar mai fi şi altă soluţie: sinod românesc în exil.Dar numai teoretic.Căci,de unde să iei alţi doi episcopi,cu drag de Neam şi de Biserică? Un Inocenţiu Clain,un Şaguna,nu se nasc chiar în toate zilele,iar soluţiile de umplutură n'au rezolvat niciodată ceva de interes înalt; cel mult niscai "probleme" personale...

&& S'a stins la Moscova,în Sâmbăta Floriilor,patriarhul Alexei.Faptul că, într'o Rusie de continuu şi colectiv asasinat,a putut atinge vârsta de 92 de ani, nu depune în favoarea sa.Fusese făcut,de altfel,patriarh de Stalin(în 1945): desigur,nu fără temeinice motive.A binecuvântat toate crimele bolşevice,a blestemat toate încercările defensive ale lumii libere: totul,natural,în numele lui Crist.. N'a avut un cuvânt de mângâiere nici pentru chinuiţii din ţara sa.Bolşevicii au fost aşa de mulţumiţi de serviciile lui,încât l-au decorat,chiar de trei ori,în 1946,1952 şi 1962,cu una din cele mai înalte distincţii ale lor: cu "Ordinul Steagului Roşu al Muncii"!

Reacţiunea în lumea bisericească internaţională,la vestea morţii lui,a fost aceea cu care lumea liberă,în general,ne-a obişnuit de multă vreme.Consiliul ecumenic dela Geneva s'a arătat "consternat",organizând imediat parastase.Foile catolice au arătat "durerea Sfântului Părinte",- care a şi trimis un mesagiu la Moscova,exprimându-şi "tristeţa" şi "aprecierea pentru devoţiunea marelui patriarh pentru poporul său",ba a invitat,la 19 Aprilie,pe pelerinii adunaţi în Piaţa Sf.Petru să se roage pentru sufletul defunctului.La drept vorbind,socotim şi noi că aceste rugăciuni sunt cât se poate de oportune pentru un suflet dedicat,în formă,lui Isus,dar devotat,în faptă,lui Satan.

&& La 12 Mai s'a stins la Londra,în exil,generalul polon Anders.Ofiţer ţarist, el a luptat apoi,alături de gen.Weygand,contra bolşevicilor.Prizonier la ruşi în ultimul război,îl găsim comandant al Corpului II polonez,alături de Aliaţi,în luptele dela Monte Cassino(Italia).Pentru formarea unei armate naţionale în exil, el apelase zadarnic la Stalin,cerând informaţii despre massa prizonierilor luaţi în 1939.Abia în 1943 află el că 11.000 ofiţeri fuseseră ucişi de ruşi şi îngropaţi la Katyn.Protestul lui indignat se loveşte de laşitatea Aliaţilor: se lămureşte,în sfârşit,că Danzigul fusese doar un pretext pentru declanşarea războiului şi că,departe de a i se apăra libertatea,Polonia avea să intre sub cel mai greu jug din istoria ei.Scrie el,plin de amărăciune,în ultimu-i ordin de zi către soldaţii săi,apărut în "Katyn"(edit.France-Empire): "Noi ne-am îndeplinit întreaga datorie în legătură cu aliaţii noştri.Nimeni nu ne poate reproşa. Cu toate astea,drepturile fundamentale ale naţiunii noastre sunt călcate în picioare.Puternicii acestei lumi sacrifică instituţiile noastre legale unor pasagere conjuncturi şi tolerează fără restricţie faptul împlinit prin violenţă contra Poloniei".De ce,dar,şi-o fi ales să locuiască chiar în capitala lui Churchill?...

DIN DESAGA AMINTIRILOR

Arestaţi în după amiaza de 24 Ianuarie(1941) şi judecaţi de Curtea Marţială dela Buzău,tot lotul "din Predeal pân'la Sinaia" fuseserăm aduşi la închisoarea din Suceava,"Mormântul fără cruce" sau "La Suceava cea vestită a voevodului Ştefan",cum sunau titlurile a două cântece făcute de puşcăriaşi,cu o melodie de bocet ce-ţi dădea impresia că funia se apropie de ţăruş.. Inchisoarea,masivă şi impunătoare,moştenire dela Habsburgi,avea acum,cu noi,vrea 300 de "oaspeţi".

Când se spune despre o închisoare că este grea sau rea,calificativul se referă nu atât la ziduri,cât la regimul intern,care varia dela o temniţă la alta, după bunul plac al directorului.Până pe la începutul lui Iunie am avut noroc de un director,despre care nu s'ar putea spune decât că era un "Om".Ni s'a pus la dispoziţie o celulă pentru alimentele ce se primeau de-afară; s'a făcut listă de cei suferinzi,slabi sau cu regim; careva dintre noi putea să meargă în oraş cu gardienii pentru anumite cumpărături.Cu cămara şi distribuirea alimentelor a fost numit dl Hojbotă Matei,care datorită acestei funcţiuni a primit repede porecla de "hatman" - şi hatman a rămas pentru mulţi...

Se apropia Paştele.S'au dus din vreme tratative cu direcţia ca să ne vină preotul şi să oficieze Invierea la miezul nopţii,dar în ultimele ceasuri ni s'a comunicat că lucrul a fost interzis telegrafic dela Bucureşti.Preotul avea să vină a doua zi,dimineaţa.Ne cumpăraserăm din timp câte o lumânărică - şi la 12 noaptea,când în oraş au răsunat clopotele,toate ferestrele s'au deschis,lumânările au fost lipite printre gratii şi tot etajul trei a cântat,de trei ori,Cristos a înviat,de s'a cutremurat închisoarea.A urmat o linişte de mormânt,fiecare sta în genunchi,de vorbă cu sine,cu-ai săi,cu Dumnezeu,- în timp ce clopotele spintecau tăcerea neagră până hăt departe,spre Dragomirna.. Noaptea era întunecată şi luminiţele noastre au stat în ferestre neturburate de nimeni,până s'au terminat.Pâlpâiala lor da o impresionantă privelişte: nişte licurici ce se luptau cu un monstru imens de negru şi nesfârşit.Din oraş ni s'a spus că,de când o fi fost zidită,această pustie de închisoare n'a fost aşa frumoasă; părea un vapor uriaş ce se legăna pe spatele unor valuri negre,depărtându-se şi apropiindu-se...

Apropierea Paştelui ne-a adus şi surpriza unui decret ce suspenda unele pedepse: în mai puţin de zece zile,dela secţia politică au plecat mai mult de jumătate.Dar justiţia are capriciile ei! Curtea Marţială dela Buzău dăduse pedepse foarte mici în raport cu alte tribunale,dar procurorul încadrase cazurile în cel mai grav articol: 210,"crimă de rebeliune"; ori,decretul nu libera pe cei"condamnaţi pentru crimă"! Au plecat astfel persoane condamnate la 4-5 ani şi am rămas toţi cei cu un an detenţiune simplă... Excepţie s'a făcut totuşi cu un frate de cruce,Mircea.Refugiat de prin părţile Clujului,se stabilise la Predeal şi era printr'a VI-a de liceu.Inalt şi subţire,cel mai înalt dintre noi toţi,un cap mare,păr netuns şi în dezordine.Tăcut şi închis în el,părea aproape sălbatic,dar vorbind cu el îi descopereai o candoare pruncească.Intr'o seară,predelenii ne roagă să facem linişte,că Mircea are să ne citească ceva original.Cele câteva poezii au făcut de-acum,din acest copil,alintatul tuturor.Era dotat de un real talent.Din imnul făcut de el prahovenilor,îmi mai amintesc doar câteva strofe: "Valea Prahovei măreaţă,/Şi-a chemat feciorii săi /Şi'ntr'o bună dimineaţă /Au pornit din munţi şi văi./Din Predeal pân'la Sinaia,/Curg ai Prahovei feciori, /Şi,orbiţi de vitejie,/Se treziră'n închisori... /Valea Prahovei măreaţă,/Va porni în vremi mai bune,/Cu săcuri şi cu topoare,/O nouă rebeliune".După fiecare strofă,refrenul: "Prahovene,prahovene,ai pornit cu pumni de fier,arătându-ţi vitejia de rebel".Aceste versuri,care se şi cântau,făcuseră ocolul ţării.Le-am auzit şi'n lagăr la Târgu Jiu! Când auzea acest cântec,Ungureanu,primul gardian, venea gâfâind la mine şi urla: "Părinte,zi-le să tacă,că de aude Antonescu ne duce pe toţi în Insula Şărpilor şi-acolo ne ia dracu!"...

Dar poetului nostru mulţi i-au şi uitat numele: după ce ne-a povestit păţania cu căpitanul instructor dela Curtea Marţială,toţi îi ziceam "găligănul".Totul mersese normal,cu el,până la întrebarea: "Ce profesie ai tu?".Mircea zâmbeşte şăgalnic,pune ochii în podea şi răspunde foarte nevinovat:

- Eu,domnule ofiţer,mi's logodit de două luni!

- Mă,căscatule,aia nu-i profesie! Profesie înseamnă meserie,ce ştii să lucrezi,ce poţi face cu mâinile tale!

- Păi ce pot eu acum să lucru,domnule ofiţer,că de trei săptămâni stau încu-

iat ca hoţii - şi nici nu ştiu de ce.M'or luat dela şcoală şi nici până azi nu mi-a spus nimeni de ce; poate mi-i spune dumnea-ta...

– Mă,găligane,tu nu eşti aici ca să pui întrebări,ci să răspunzi la întrebări.. Şi-apoi de unde să ştiu eu de ce eşti arestat,că doar nu eu te-am arestat!

– Eu ştiu că nu d-ta m'ai arestat,da o fost tot un ofiţer de cătane ca d-ta..

– Găligane,tu eşti impertinent!

– Eu nu's pertinent,domnule ofiţer,doar v'am spus dela început că eu mi's ardelean,şi-am fugit dela Cluj,de unguri...

– Luaţi-l şi-l duceţi de-aici!

– Da unde să mă ducă,domnule ofiţer?

– Inapoi la închisoare,că doar nu te-oi trimite la cinematograf!

– Şi la închisoare m'or minţit că mă duc la instrucţie.. de-aia mi-am încălţat cismele... Oh! cât îmi place mie să fac instrucţie!

Ca să termine cu el,căpitanul face semn jandarmilor,arătându-le uşa.

Să fi tot trecut vreo zece zile de când plecase Mircea,când într'o dimineaţă, în zori,din partea de apus,de pe terenul pe care se ţinea târgul săptămânal,auzim un strigăt: Părinte Graţiaaaan! Mă urc pe pat şi mă uit pe fereastră: de necrezut,era poetul nostru! Ce-i cu tine,Mircea? "Mi-or dat drumul din greşală,cum ai zîs d-ta,şi-am venit înapoi,dar gardianul dela poartă nu mă lasă înuntru.Du-te d-ta la cancelarie şi spune-le"... Dar uşile erau încă încuiate.Când s'a făcut deschiderea am spus primului gardian,dar tot a trebuit s'aştepte pe-afară câteva ceasuri,că n'avea cine să-l înregistreze la cancelarie.Şi-a venit Mircea înapoi dela Predeal; promisese şefului de post că vine singur,şi-aşa a făcut.Dar după păţania dela poartă,a rămas convins că-i mai greu de intrat la închisoare decât de ieşit: M'or scos în douăzeci de minute - şi le-o trebuit patru ceasuri să mă bage la loc!

Pe la începutul lui Iunie,altă surpriză: schimbarea directorului.Un Om era înlocuit cu o fiară.In toamna anului 1940,când a ajuns şeful Statului,Antonescu a explicat oficial de ce Carol îi luase comanda armatelor din Basarabia.Spunea, între altele: "In calitatea ce aveam,am vizitat şi închisorile,după care am făcut un raport regelui şi guvernului,în care arătam că bugetul unui câine al armatei e superior bugetului unui deţinut politic,şi acest lucru nu face cinste unui popor civilizat".Cel care aplica inumanul tratament la închisoarea din Chişinău era "o bestie umană" cu numele de Mănaru.La câteva zile după acest raport, Antonescu a fost demis şi internat la mânăstirea Bistriţa.Declaraţiile sale au fost radio-difuzate şi publicate în toată presa,contribuind enorm la câştigarea popularităţii în masele legionare.Nimeni nu ştia unde era Mănaru în vremea aceea, dar după zisa rebeliune el a reapărut: ca director la închisoarea noastră!

La Suceava ne aranjaserăm cum ne plăcea: în camere mari,de 20-30 de persoane, sau în celule.In zori se făcea deschiderea,fără ca cineva să fie deranjat.Uşile stăteau deschise până se însera; deschisă sta şi uşa de jos,care da în curte,unde era fântâna - şi unde ne plimbam când şi cât voiam,- ba se juca şi mingea, care din greşală trecea uneori zidul şi se întorcea regulat cu un bilet vârît la încheieturi... In trei zile de la sosirea lui Mănaru,s'a terminat cu toate acestea.Am fost grupaţi pe categorii de pedepse şi izolaţi.Cei cu detenţiune simplă,vreo 12 la număr,am fost duşi în camera 29,chiar deasupra birourilor administrative.Toţi ceilalţi au fost tunşi,raşi,îmbrăcaţi în haine vărgate,puşi în lanţuri şi expediaţi în interior: era evacuarea închisorii.Ca să ne impresioneze,în timpul acestor operaţii au fost jandarmi peste tot,ba în curte au pus şi mitraliere,îndreptate spre dormitoare şi celule.Cea mai mare durere a fost că ne-am despărţit fără să ne vedem şi să ne spunem Doamne-ajută şi drum bun...

In Mai se evacuase arhiva tribunalului.Am ştiut-o dela deţinuţii tâmplari, cari lucrau lăzi din scânduri,de-o anumită măsură,le umpleau şi le prindeau cu cercuri de fier.Inchisoarea şi tribunalul făceau un corp pătrat: partea de răsărit şi sud era tribunalul,la apus şi nord închisoarea.Văzând evacuarea tribunalului,am ştiut că războiul e aproape.La începutul lui,am auzit bubuitul tunurilor - care în 3-4 zile s'a îndepărtat.. Când s'au reocupat Cernăuţii şi Chişinăul,s'au tras clopotele la toate bisericile din ţară,iar noi am stat în genunchi..

Vara a trecut greu; pe lângă bruma de cumpărături,ne-a suprimat şi plimbarea de-o oră,pe motiv că n'are gardieni destui; pentru 12 inşi,trebuiau vreo 6-7 gardieni de pază,ca plimbarea să fie reglementară: doi metri şi jumătate unul de altul,cu mâinile la spate,fără a întoarce capul încoace şi încolo,cu privirea

numai în jos,fără o vorbă... După stăruințe,câteva zile am fost scoși la munca câmpului,pe o moșie a închisorii.Garanția eram eu: de va fugi vreunul,voi fi împușcat! N'a fugit nimeni - și totuși s'a răsgândit,motivând c'am fost condamnați la închisoare și nu la munci pe câmp...

În această atmosferă sunt chemat,prin Decembrie,la cancelarie,unde Mănaru îmi comunică c'a doua zi voi pleca spre Capitală,martor într'un proces al lui Ilarion Popescu dela Predeal,ce se va judeca la Curtea Marțială.Cunoșteam tactica de-a pune pe cineva martor ca să-l mai vezi,să-l mai smulgi din atmosfera aceea monotonă,să se mai plimbe prin alte închisori,să mai facă alte cunoștințe, însă eu nu vorbisem cu nimeni să-mi facă acest hatâr.Ilarion era un teolog sucevean,purta o barbă mare și roșcată,pentru care toți îi ziceau "Popa Ilarie".Era o rară și aleasă figură.In Iunie,Mănaru îl bărbierise și-l băgase în cele mai grele lanțuri,și el era atât de firav,de puținţel! Când am spus prietenilor că-i voi părăsi pentru o vreme,s'a așternut peste ei o atmosferă de consternare,care m'a cuprins și pe mine.Erau fără glas,ca niște orfani în mijlocul drumului.Mă gândeam să-i spun directorului că,dacă nu sunt obligat,eu nu mă duc la București. Atunci unul mai în vârstă,Dumitru,rupe tăcerea: "Noi regretăm că părintele pleacă,dar gândiți-vă ce bucurie va fi când se va întoarce,încărcat ca o albină de multe și felurite noutăți"! Toți au explodat: Așa este! bravo! să ne trăești,moșule!- Plecarea trebuia să fie a doua zi,pe la 11 dimineața.Pe la 9,30 vine în vizită procurorul,cu directorul și întreaga suită administrativă.Era un om mărunțel,cu ochi albaștri,și cam uscat.Ne spune c'a auzit de plecarea mea și-a venit să-și ia rămas bun,căci nu mă voi mai întoarce la Suceava.Ba,"nici d-ta,părinte,nici voi băeți nu veți mai fi aici de Crăciun,ci veți fi cu toții liberi, la casele voastre.Zilele acestea va apare un decret de amnistie,căci Țara are nevoe de dv afară,nu aici".Dă mâna cu mine și-mi urează drum bun.(Prin acest gest el se achita de-o "lipsă" săvârșită față de noi pe vară: Mănaru,pe lângă alte mizerii,ne-a dat și mămăligă albastră vreo 7-8 zile.Când am aflat,dela deținutul care-o făcea,că mămăliga din mălai stricat e numai pentru noi,am decis să n'o mai mâncăm,- și n'am dat-o nici înapoi,cum ni se cerea,ci am cerut să vină procurorul s'o vadă.Ni s'a promis că vine mâine,iar mâine ni s'a spus că-i plecat din oraș.Am anunțat atunci că vom deschide toate ferestrele și vom striga cât vom putea de tare,ca să audă tot orașul: "Procurooorul... mămăligă stricată... otrăvită... Mănaru ne ucideee!".La primul prânz ne-au adus... pâine!).

Din comentariile noastre ne-a deranjat primul gardian,care mă anunța că sunt așteptat jos,pentru plecare.Mănaru m'a poftit lângă el în căruță; caii erau mânați de un gardian îmbrăcat în haine civile.Drumul până la Burdujeni nu-i mai lung de 3-4 chilometri,însă pentru mine a rămas cel mai aspru.Gerul ardea fața ca apa fiartă,iar bieții cai nu puteau târî căruța decât la pas.In gară,gardianul mi-a dat un pachet legat în jurnale și mi-a șoptit că este hrana mea de drum. Cu Mănaru am stat în sala de așteptare până a venit trenul; dându-mă'n primire șefului dela vagonul-dubă,a șoptit ceva cu el,și și-a luat rămas bun cu aceleași cuvinte amabile ca procurorul.Șeful dubei m'a poftit într'o celulă cât o carceră,zicând că are dispoziții să mă trateze cât mai bine.Nu știu cât am mers și nici pe unde,căci nu puteam zări nimic prin ferestruica celulei; pe gratiile de fier de-afară,zăpada se făcuse ghiață și astupa totul.Când,întunecându-se,s'a aprins în tavan o luminiță ca un opaiț,mi-am adus aminte că'n ziua aceea n'am mâncat nimic.Am desfăcut legătura ce-mi dase gardianul și,răsfoind mormanul de hârtie,am descoperit o jumate de chirpic de mămăligă și trei cepe: una mai mărișoară,două numai cât niște nuci.Am frunzărit de mai multe ori jurnalele,dar mai mult n'am găsit.Afirmația lui Antonescu,că bugetul unui câine al armatei e superior bugetului unui deținut politic,își avea logica sa: până acum încă nu s'a auzit că pe undeva s'ar găsi un câine să mănânce ceapă...

Noaptea am petrecut-o într'o gară pe-o linie moartă,căci aceste soiuri de vagoane-dubă circulă,ca porumbeii,numai la lumina zilei.Iarna,și într'o celulă de dubă,nu-i deloc comod.Bruma de căldură vine dela aburii locomotivei,care acum însă își vede de treburi manevrând prin gară.Dacă oboseala și frigul birue slabele puteri și aduc un fel de visare ce seamănă cu somnul,apoi nici acela nu-i de durată,o izbitură de locomotivă te trezește atât de brutal că-ți trebue timp ca să-ți aduci aminte cine ești,cum te cheamă și unde te afli!.Iar aceste izbituri se produc la intervale aproape regulate de maxim 30 de minute.Duba e plimbată din loc în loc,în aceeași gară,încât ai impresia c'ai călătorit toată noaptea...

A doua zi de voiaj,primul gardian deschide uşa celulei şi,foarte mieros,mă întreabă dac'aş dori să fiu mutat în sala cea mare,unde-i mai multă lumină,mai cald,şi poate voi găsi şi ceva camarazi.Am răspuns afirmativ,deşi nu ştiam ce-i aia "sală mare",căci era prima oară că mergeam cu acest faimos vagon-dubă: dela Buzău la Suceava,în Martie,ne duseseră cu vagoane de clasa 3-a,bine păzite..

In "sala mare" se aflau,de toţi,cam zece deţinuţi.Era în adevăr mai bine încălzită,căci avea o sobă mare de fontă la mijloc,alimentată cu cărbuni de către un gardian.Tăcerea a fost ruptă de un zăngănit de lanţuri: de pe banca din dreapta s'au ridicat patru tineri,unul mai înalt şi mai vârstnic a făcut un pas spre mine şi a zis: "Bine aţi venit părinte,şi ne bucurăm c'am reuşit să vă aducem aici".Se recomandă: "Gafencu,student la Drept,şeful Frăţiilor de Cruce din Iaşi". Prezintă şi pe cei trei: toţi elevi dela liceul militar din Iaşi,condamnaţi la mulţi ani de temniţă,încărcaţi de lanţuri,erau transportaţi la Aiud.Depuseseră eforturi ca să mă scoată din celulă şi să mă aducă lângă ei.Ultima şansă fusese spargerea geamurilor dela o fereastră şi cântece legionare prin toate gările.La aceasta se aliaseră şi deţinuţii de drept comun,cari aveău pentru legionari un respect deosebit.Le-am spus şi eu cine sunt,de unde viu şi unde merg.Mai ales scena dela Suceava cu procurorul,şi declaraţia lui că "vom face Crăciunul acasă". Nu auziseră nimic,fiindcă la Iaşi avuseseră un regim foarte aspru.Tunsul,hainele vărgate şi lanţurile dovedeau neomenia administraţiei.Cred că nici n'au avut lanţuri cu verigile mai groase ca cele pe care le-au pus acestor copii,dintr'a 4-a sau a 5-a de liceu.Ei însă,erau tare mândri de "uniforma" şi de lanţurile lor.Comentând cele povestite,ajunseserăm la concluzia că nici nu vor vedea Aiudul.Mai ales c'aveau să coboare la Ploeşti şi să stea o vreme la închisoarea locală,până se'ntorcea duba dela Bucureşti,iar Crăciunul era aproape.La această perspectivă,copiii s'au întristat: fuseseră aşa de mândri că merg la vestita temniţă Aiud!...

Fraţii de Cruce din dubă au văzut însă Aiudul; povestea cu decretul,semnat se pare dar retras imediat,fusese doar o probă în plus de oscilarea şi instabilitatea generalului.Gafencu,şeful lor,a cunoscut şi iadul din Piteşti,blestematul cadou făcut tineretului român de şi mai blestematul sistem ce poartă numele de "partid comunist român".Despre ceilalţi copii,elevi de liceu,din dubă,numai de unul ştiu că se află în Occident: este Paul Miron,stabilit în Germania liberă,pe care am avut bucuria să-l întâlnesc de mai multe ori,înainte de a pleca spre America.Bacu,autorul lucrării "Piteşti",închină această carte,printre alţii, lui Gafencu,şeful Frăţiilor dela Iaşi,ucis de partidul comunist român în chinurile infernului dela Piteşti.Prin Gafencu se omagiază toate miile de tineri ucişi ca el,cum şi miile ce-au fost ucişi numai spiritual,adică aduşi în starea de cârpe sau zdrenţe umane,stare care ştiinţific poartă numele de "reflexe condiţionate".La Gafencu,şeful Frăţiilor de Cruce dela Iaşi,care reprezintă întregul tineret al Neamului nostru,ucis,sau zdrobit de moara satanizării,privim cu evlavie,străbătuţi de fiorul sfânt al supremului Adevăr: după Răstignire şi Mormânt, vine Invierea!

Protos.Graţian.Radu

<u>SECERIŞ</u> de Nichifor Crainic

O miere aurie s'a vărsat
Din fagurul apusului în holdă
Invăluind belşugul de recoltă
Şi poleind ţinutul secerat.

Când soarele căzând s'a scuturat
In desfrunzire de vâlvoare'nvoltă
Văzduhul dogorind părea o boltă
De uriaş cuptor înflăcărat.

Simţeam cum urcă spre'nstelarea naltă
Din grâul ars de soare un prinos
De-arome'mbătătoare laolaltă.

Ieşea din câmpul greu de-atât prisos
Omul cu fruntea ca o pâine caldă
Cum aburită din cuptor s'a scos.

&& La jubileu-i de argint,"<u>Libertatea</u>"Românilor din Banatul înstreinat preamăreşte "un sfert de secol al cuvântului gazetăresc <u>liber şi nestingherit</u>".Ceea ce înseamnă că,dacă timp de 25 de ani gazetarii dela "<u>Libertatea</u>" niciodată nici n'au încercat măcar să pomenească de drepturile Românilor din Valea Timocului sau din Macedonia "sârbească",asta a fost pentrucă sunt lipsiţi de patriotism şi nu pentrucă n'ar fi avut libertatea să o facă...

&& "<u>Doina Căraşului</u>" din <u>Reşiţa</u> a dat,în Banatul înstreinat,3 spectacole, prezentând la <u>Panciova</u>,<u>Satu Nou</u> şi <u>Doloave</u>,în luna Mai,"<u>Ţărăncuţa bănăţeană</u>".

DORURI ŞI NECAZURI

F.-Brazilia: După o întrerupere de 15 ani primesc din nou VATRA.Am găsit-o neschimbată: vie,jucăuşe,cu aceleaşi marote.Dar mai ales cu acelaşi cult al limbii,cu aceeaşi sensibilitate pentru problemele neamului şi cu un dar unic de a emoţiona,de a stârnì indignare,ură sau admiraţie.N'am în faţa ochilor ultimul număr,în care semnalasem anumite pasagii pe care aveam de gând să le comentez. Nu-l am,pentrucă-l fac să circule.Cum ştiu cu câtă greutate se menţine o publicaţie,îţi trimit alăturat o contribuţie.Şi-ţi semnalez un delicios şi important pamflet al unui tânăr elveţian,Jérôme Deshusses: LA GAUCHE REACTIONNAIRE.

C.-Germania: Nenorocirea ce s'a abătut asupra poporului nostru m'a cutremurat adânc.De ce oare loveşte bunul Dumnezeu atât de aprig ţara noastră? Să mai crezi în dreptatea cerească? Potopul acesta,cu urmările lui,e unic în istoria ţării noastre.Imensele despăduriri efectuate de bestiile sovietice imediat după războì în ţară au agravat pagubele aduse de viiturile apelor.Am crezut că asociaţiile româneşti din München vor lansa un apel pentru o colectă de bani şi haine întru ajutorarea fraţilor noştri sinistraţi,dar nu s'a auzit nimic.Cu asta s'au ocupat, în schimb,diferite organizaţii nemţeşti.Am trimis şi eu 100 de mărci.Voi trimite deasemenea un pachet cu îmbrăcăminte şi medicamente.Am primit din ţară scrisori desnădăjduite.Cu sănătatea nu o duc prea bine,dar ce să-i faci,sunt urmările captivităţii muscăleşti.Aştept cu mult dor un nou număr din "Vatra"...

G.-România: În noaptea de 12-13 Mai s'a deslănţuit asupra ţării noastre o catastrofă de care amintirea oamenilor şi a cronicilor nu ştie să mai fi existat vreodată.2,1/2 miliarde metri cubi de apă s'au revărsat asupra a mii de hectare şi asupra a sute de sate.Mii de oameni şi-au pierdut viaţa,de avuturi nu mai vorbesc,tot ce-au agonisit într'o viaţă au pierdut într'o noapte.Crişurile,Someşurile,Mureşul,Oltul,Tisa,Iza,Siretul şi Prutul au ieşit din matcile lor,pe firul apei aveau o viteză de 20 km pe oră,iar pe margini 5-6 km. Acum vine rândul Dunării să se reverse.N'au rămas până'n prezent neinundate decât două judeţe,Mehedinţi şi Caraş.Şi cerul continuu se face duşmănos,plouă intr'una.De prin părţile neinundate încă au început să-i evacueze.Ţara întreagă e în alarmă.Oamenii din regiunile neinundate lucrează zi şi noapte ca să trimită celor sinistraţi hrană. Şiruri de camioane pleacă spre regiunile sinistrate cu daniile noastre,ale celor scăpaţi încă - pentru cât timp? Se adună de peste tot bani,haine,alimente.Prin servicii şi prin C.E.C.,ca unul oamenii,au uitat de toate duşmăniile şi se ajută între ei; armata,pionierii şi civilii ajută la salvarea lor.Sunt pagube de miliarde în case,vite,fabrici.Bejenia a început.Se trimit din toată lumea ajutoare.

R.-România: Mai aflã că în urma ploilor continui ce au căzut în ţara noastră, mare pacoste şi necaz s'au abătut,mai cu seamă în partea Ardealului.Râurile Someş,Mureş,Olt,Siret şi altele au ieşit din matcă,inundând în 2-3 ore sute de mii de hectare,oraşe şi sate întregi,puhoaiele distrugând totul în calea lor.Au fost mii de victime,au rămas părinţi fără copii,copii fără părinţi,şi au rămas numai cu ce a fost pe ei: foarte mulţi numai în cămaşă,cum i-au surprins puhoaiele dormind noaptea.Sunt pagube de miliarde lei,zeci de mii de case distruse,fabrici, uzine,mii şi iar mii de vite înecate.Aşa ceva nu s'a pomenit în analele ţării noastre.Şi încă nu s'a terminat,plouă şi iar plouă,mereu zilnic alte pagube.In regiunea Vrancea,fiind pământul suprasaturat,s'au produs mari alunecări de teren, din deal s'a făcut vale,iar din vale deal,sate întregi au fost distruse.La fel în partea Iaşului şi'n alte regiuni.Adevărat apocalips.Peste tot numai jale şi iar jale.Aflu chiar acum că Suceviţa a crescut extrem de mult,e în pericol şì oraşul Rădăuţi.Mă duc acum spre Volovăţ,să văd ce-i pe acolo,deoarece văd că trec mereu oameni cu lopeţi şi fel de fel de materiale,probabil pentru vreun dig de apărare.Din cauza vremii,şì prisaca mea cu albine are de suferit.Am dat până acum peste 75 kg de zahăr,ca să pot menţine albinuţele mele în viaţă,care,neputând ieşì afară,stau în stup şi consumă.Oricum,recoltă nu voi avea.

L.-România: Am intenţionat să voiajez anul acesta,dar se pare că e mai greu ca oricând.Apoi cu nenorocirile ce s'au abătut asupra noastră,e îngrozitor.Afară de două regiuni,restul a fost totul inundat.Au fost pierdute suprafeţe cultivate, au murit vite şi păsări,nu vor mai fi fructe şi legume.In multe locuri a năvălit apa noaptea.Luaţi prin surprindere,pe întuneric,oamenii,pentrucă se stricase şi instalaţia electrică,abia s'au putut salva urcându-se în podul caselor; cele mai slabe au fost însă rase de furia apelor.Alţii au stat în copaci 48 de ore şi mai

mult.In Alba Iulia,17 persoane au stat 48 de ore într'un castan,pentrucă helicopterele şi bărcile anfibii nu mai pridideau să salveze pe cei ce erau deja în apă sau peste care se dărâma casa.Sunt lucruri îngrozitoare de povestit.Toţi strângem ce putem,îmbrăcăminte,vase de menaj,etc,pentru a le trimite.Siretul a inundat,la interval de o săptămână,de două ori aceleaşi locuri.Sunt fabrici şi uzine sub apă.Sunt copii fără părinţi şi părinţi fără copii.In multe sate,oamenii au rămas doar cu ce aveau pe ei.Suntem foarte plăcut impresionaţi că multe ţări ne-au trimis ajutoare.Nu ştim ce va mai fi cu noi toţi,parcă vine sfârşitul pământului.Poate Dumnezeu se răsbună pe noi; dar de ce tocmai pe noi,oare suntem noi cei mai păcătoşi? Iţi scriu toate astea,pentrucă ştiu că eşti un om care simţi româneşte,care n'ai încetat niciodată să te gândeşti la ţara ta...

R;-Franţa: Am citit cu mare mulţumire "Vatra".Vă felicit pentru cele semnate, dar şi pentru bogata informaţie românească şi culturală.Foarte onestă şi utilă. "Vatra" se distinge prin aceasta de toate publicaţiile româneşti din streinătate, unele detestabile,mai toate ineficiente.Făcute de oameni mărginiţi,mărunţi.Voiu căuta să mă revanşez.

S.-Germania: In emisiunea de televiziune din 5 Iunie,sub titlul "Exodus 1970", s'a arătat cu mulţi martori că evreii din imperiul moscovit sunt aprig persecutaţi şi că toţi ar dori să părăsească raiul roşu.Ce enormă ingratitudine a bolşevicilor faţă de evrei! că doar exclusiv evreilor le pot mulţumi actualii potentaţi sovietici că stăpânesc sute de milioane de sclavi.Fără organizatorul armatei roşii Lev Trotchi,fără Kamenev,Zenoviev,Finkelstein,Kaganovici,etc,etc,n'ar fi azi nici urmă de imperiu comunist.Ingratitudinea e răsplata lumii!

B.-Statele Unite: De prin colonie,nicio bucurie; iar cele din lume,nu's nici ele bune.Comunitatea românilor din regiunea care acum 15 ani se remarca prin activităţi culturale,de speţa "Vers"-ului,a comemorărilor naţionale şi a asistenţei sociale,acum s'a identificat total cu uzanţa imitativă a jumătăţilor de "ore de radio",care difuzează doar aniversările şi onomasticile membrilor cotizanţi. Nu sunt neglijate deloc pomenirile religioase,unde scopul clerical devine superior celui bisericesc,după cum atestă bilanţul acestor reuniuni,exprimat în suma arginţilor colectaţi.

In sfera continentului,devine direct agasant stereotipul mesaj regal,cu care mini-periodicul "România" tămâie câteva spirite senile.Comitetul anti-naţional nu mai riscă niciun ridicol,după "eliberarea" dela 23 August 1944.

Confuzia din imperiul yankeu atinge apogeul extravaganţelor şi libertinajului.Arderea drapelelor de către demonstranţi de amestecate categorii -.toate însă ghidate de: comunişti şi sionişti; negrese minore,care sunt şefiţele studenţimii dela câteva universităţi; un comedian de iarmaroc,negru şi el,ce s'a distins numai prin caraghioslâcuri,ţine discursuri de nivelul gradului primar,cu ocazia distribuirii diplomelor la studenţii absolvenţi,insultând guvernul şi administraţia.Foşti senatori,cu 3 termene în Congres,sunt huiduiţi de studenţi fără frecvenţă pentru atitudinea lor naţională şi de asanare publică.Paria modernă de aici,în locul moderatului "panem et circenses",pretinde Welfare şi locuinţe moderne.Imaginea unei "great society"!- Anexez 10 dolari pentru Vatra..

B.-Canada: Luptăm să ne rostuim cât de cât,să facem faţă cerinţelor vieţii, să asigurăm copiilor un "start" sigur în viaţă; totuşi noi,generaţia noastră,nu ne putem împământeni aici,chiar dacă am optat pentru cetăţenia acestei ţări.In timp ce copiii adoptă stilul local de viaţă,se integrează,vorba aia,în viaţa americano-canadiană,iar interesul lor pentru ce este românesc slăbeşte din an în an,- noi ne închidem în noi,şi după 25 de ani,ba şi mai mult,de pribegie,încă suspinăm după acel colţ de ţară în care ne-am născut şi unde am petrecut cei mai frumoşi ani din viaţă.Când ascult muzică românească mi se umflă pieptul de-mi taie suflul şi numai după câteva suspinuri adânci pot să scot un cuvânt.Pe copii nu-i mai mişcă nici muzica românească şi nici biserica noastră frumoasă din Montreal.Ori,eu am făcut tot(aproape tot) ca să-i cresc în duh românesc şi am reuşit, aş putea zice,cu toate greutăţile ce ţi le dă izolarea.Dar de câţiva ani "integrarea în viaţa canadiană" se simte tot mai mult,copiii se detaşează încet-încet de spiritul românesc.Iar consecinţa "integrării" e strigător la cer de vizibilă, asimilarea,începând cu cea spirituală şi terminând cu cea socială...

P.-Jugoslavia: Mă doare că românii se răspândesc prin atâtea ţări şi acolo nu mai sunt uniţi,nici români,ci nebuni după ban.La noi,satul e tot mai pustiu.Tot

mai mulţi se duc.Toţi îşi exprimă nemulţumirea,dar nu părăsesc dolarul.Că românii din România iau calea Apusului,nu mă sinchisesc.De cei de-aici mă doare,că pierim.Acolo,tot români rămân.

R.-Jugoslavia: Cât despre procesul de sârbizare din Banatul nostru,n'a mai rămas nimic din defensiva din trecut pentru a i se opune.Aproape că nu există nicio rezistenţă: biserica prigonită,şcoala aproape sârbizată prin metodele noi de "înfrăţire" - şcoli mixte(sârbo-române) şi alte maşinaţii "culturale" cât şi materiale; organizaţiile culturale fac şi ele jocul sârbilor,conştient sau inconştient.Stâlpii de rezistenţă de altă dată,cărturarii noştri,astăzi sunt oportunişti şi interesul naţional e inexistent.Singurii cari încearcă să menţină flacăra românească sunt preoţii,dar de combătut nu pot,pentrucă sunt urmăriţi la fiecare pas; şi-apoi,acolo,a sluji într'o biserică deja este un privilegiu - departe de a fi un drept secular şi o datorie creştină.

D.-Australia: Ce crezi de "Intoarcerea din Infern"? Mie mi-a făcut impresia că e scrisă de Sima însuşi.Dacă,într'adevăr,există un Cârjă,apoi ar fi trebuit tipul să-şi scrie o mică biografie; altfel,totul apare ireal,sau fără niciun fel de însemnătate.Mai cu seamă că,repetat,remarca "Horia Sima,şeful Mişcării Legionare",apare mereu.Când am citit ce făceau studenţii,şi apoi scuza acelui acuzat că ei fuseseră instruiţi,din ordin,să procedeze aşa,am început să cred că,în adevăr,nenorocirea fusese plănuită de sus,prin Pătraşcu.Doar cum putea să ştie idiotul ăla,de amănuntele tehnicei dela Rostock? Aproape sunt convins că, aşa cum au mers lucrurile,istoric,dela război până acum,tot au fost mai bune decât o ţară în mâinile unor oameni ca Boeru,Acrivu,Sima,Mihăilescu,Pătraşcu...

T.-Franţa: După cât văd,mereu se sparg rândurile "celor ce-au rămas".Aşa stând lucrurile,şi ca să nu mă prindă văleatul pe nepregătitelea,m'am apucat să mă gândesc la cele viitoare şi-am scris acest poem,pe care n'am îndrăsnit să-l numesc "testament" din pricina superstiţiilor; că parcă-parcă,tot n'aş vrea să plec,mai ales acum,când m'am aşezat în casa mea,de unde prin toate ferestrele văd,bucurându-mă,minunăţiile lui Dumnezeu,ce se întâlnesc în apusul de soare,pe Loara.De pe Barcăul copilăriei,unde am căscat ochii,ajunsei după atâta amar de trudă pe malurile acestui fluviu,măreţ şi zănatic,ce poate va fi şi martorul trecerii mele în lumea celor ce nu mai cuvântă.De-aceea,el face parte integrală din viaţa mea.Fiind aşa dară,noi,prieteni,eu nu l-am blestemat anul trecut când a intrat în casa mea ca să-mi cinstească sositul,ba,am strigat în gura mare la cei ce-l ocărau că nu-i cu cinste; că el n'a făcut altceva decât să ne amintească drepturile sale,şi că a noastră e greşala,intrând pe teritoriul său.

Chiar acum trimisei nevasta cu nişte pitule,la poştă,pentru Vatra,aducându-mi aminte că nu's prea bun plătitor.Ca'n întâmplarea petrecută,nu de mult,cu popa de aici: Neputând să scape de-un om de afaceri,îl poftî în stradă şi-l întrebă ce vede pe turnul bisericii.Şi ce observi la cocoşul ăsta? Că n'are ghiare! Ştii d-ta de ce n'are? Pentrucă,la un preot,cocoşul n'are ce râcâi...

B.-Jugoslavia: Din "Vatra" deducem personalitatea redactorilor: tip de români olteni,vii,ascuţiţi şi plini de spirit; în climatul libertăţii din Apus,au polemizat,criticat,ironizat şi apreciat situaţii,fapte şi persoane de pe toată gama emigraţiei române,de pe poziţie naţionalistă,cu o ţinută de oameni independenţi, deşi angajaţi ideologic.Aici,"Vatra" o primim numai sporadic,şi odată primită n'o lăsăm din mână până n'o citim dela prima până la ultima pagină.Vă trimitem, odată cu mulţumirile noastre,sentimentele noastre de gratitudine,dragoste şi respect,ce vă purtăm toţi cei ce vă cunoaştem,deocamdată,doar din scris.

M.-Franţa: Mult m'ar bucura să-mi trimiteţi şi mie VATRA.Ştiu câte cheltueli aveţi - şi mă simt ruşinat că sunt atât de sărac în cât,deocamdată,nu pot să achit abonamentul; în schimb,dacă aveţi nevoie,aş putea să vă trimit desene.

V.-Portugalia: Vă rog să aflaţi,aci alăturat(dacă nu va fi "vămuită",fireşte) suma de cinci dolari,abonamentul meu la "Vatra".Sunt măgulit că,în această privinţă,sunt o rara avis,dar regret sincer pentru revista pe care o publicaţi de atâţia ani,Dumnezeu ştie cum,adică: cu ce.Vi se cuvin felicitări cu atât mai vârtoase!

V.-Italia: VATRA a avut şi are destui admiratori.Iertaţi-mi curiozitatea(e şi ea feminină): câţi dintre aceştia şi-au amintit că Vatra "lor" a păşit în al 20-lea an de viaţă? Că,din scrisorile publicate în ultimul număr,nu rezultă nici măcar un caz! Sau,"vanitas vanitatum",e permanent valabilă?!...

CETATEA SUCEVEI de Radu Gyr

Mai străjuie şi-acum pe zid arcaşii,
săgeţile în vulturi să-şi repeadă,-
şi prin adâncuri aspre de baladă
trecutu'mplătoşat îşi sună paşii.

Când buciumul din fundul vremii cheamă,
tresaltă în arcade vechi străbunii.
Urcând din ev,vibrează scutul lunii,
cu pavăza Moldovei de aramă.

Văd veacurile dârze ca mistreţii
şi umbre văd la pândă ca zăvozii,
unde-au călcat hatmanii şi aprozii
şi'n fier s'au zămislit letopiseţii.

Din orice turn aud un glas părelnic,
din fiecare lespede profundă
se scoală o ţurcană şi o bundă,
învie un armaş ori un postelnic.

Plăieşii se'mbrăcară'n pietre crunte,
spre patru zări deapururi să vegheze
şi zimbrii se făcură metereze,
hangerul veşniciei să-l înfrunte.

Iar de sub bolţi,din jilţul stemei sale,
Vodă Ştefan şi astăzi mai cuvântă
cu vorba lui ca zapisul de sfântă,
bătută'n aur,cremene şi zale...

Şi cum din roase pietre creşte slava
să scapere în paloşele slovei,
tu,suflete,ca flamura Moldovei,
îmi fluturi sus,pe ziduri,la Suceava.

&& Grijuliu de a-şi mai cârpi din "prestigiu",greu şifonat de felurite aventuri,"politice" şi.. sentimentale,dl Sima,şeful unui grup ce ţine morţiş la primenirea.. moravurilor,a început acum şi "exploatarea moaştelor"(cum se exprimă un cititor),hotarînd ridicarea,la Majadahonda,a unui monument în amintirea lui Moţa şi Marin.Ce-o fi existând comun între Moţa,prototipul,între altele,al "familistului" visat de Legiune,şi Horia Sima,abjectul pângăritor al familiei,e un mister.Ori-cum,Sima anunţă,în apel,că nu acceptă contribuţii "dela acei cari şi-au schimbat dimensiunile sufleteşti".Dacă el,Sima,poate nu numai să contribuie,dar chiar să ia iniţiativa respectivă,e pentrucă nu şi-a schimbat nicio dimensiune sufletească: meschin a fost de când l-a făcut mă-sa; dacă unii s'au încăpăţânat să-l creadă altfel,ce este el de vină?...

&& Aşa zisul "Consiliu Conducător al Mişcării Legionare" se ridică,printr'un recent comunicat,împotriva iniţiativei lui Sima de a ridica un monument pe locul unde au căzut Moţa şi Marin.Motivele invocate sunt temeinice,şi ar fi fost de aşteptat,în baza lor,ca Sima "să ocolească locul stropit cu sângele acestor mucenici"(ar fi fost de aşteptat,zicem noi,pentru cine nu-l cunoaşte; ori,membrii "Consiliului" n'ar fi să intre în această categorie...).E menţionată,astfel, "pângărirea căminului unui camarad"; deasemeni,poftirea în Mişcare a unora "care au tras sau au pus să tragă cu mitraliera în obrazul lui Cristos"; sau: "prin agitaţiile sale nesăbuite,conştiente sau inconştiente,dl Sima a creiat un alibi duşmanilor Mişcării Legionare pentru ca să răpună pe Căpitan".Aici,la ultimul punct,avem o nedumerire: Când au aflat membrii "Consiliului Conducător" de acest adevăr? Inainte de Septembrie 1940? şi atunci,cum de au mai acceptat,totuşi,posturi de răspundere în guvernul lui Sima?.. Sau,după Septembrie 1940? şi,atunci, cum de n'au ştiut,numai ei,ceeace ştia întreaga Legiune?...

Comunicatul asigură,în încheiere,că,"cu voia lui Dumnezeu,mausoleul Moţa-Marin la Majadahonda se va ridica.Dar,din iniţiativa şi prin grija acelora care au autoritatea morală cuvenită".Cari-or fi ăia?... Şi.. ce-or să facă cu monumentul deja ridicat,între timp,de Sima?...

&& Banchetul aranjat la Toronto,3 Aprilie,pentru comemorarea unui veac dela naşterea lui Lenin,a fost deranjat de prezenţa unui grup de vreo 400 de refugiaţi din toate ţările robite,veniţi în coloană de marş,cu placarde nu chiar gentile la adresa Kremlinului.Deşi neinvitaţi,ei,necunoscători ai "galateului", au pătruns în sală - şi praful s'a ales de icrele negre,de votca rusească şi de şampania capitalistă.Mesele au fost răsturnate,iar scaunele,sticlele şi farfuriile s'au transformat în proectile.Oaspeţii,cu hainele mânjite de ouă clocite şi văpsea roşie,şi-au găsit scăparea în răcoarea pivniţei,sau prin spărtura geamurilor.Pe străzi s'au distribuit manifeste anti-bolşevice; presa,radio şi televiziunea canadeză au arătat pe larg cum a decurs "sărbătorirea" lui Lenin...

Ucrainenii din Toronto au organizat,la 31 Mai,o manifestaţie de protest contra stărilor de iad lăsate de cel cu "centenarul".La manifestaţie s'au alăturat grupuri de refugiaţi din toate ţările robite; în fruntea celui românesc,Hojbotă.

&& Spune P.S.Trifa,în pastorala-i de Paşti,că,"pentru cei ce cred în Isus Cristos,existenţa nu se sfârşeşte aici pe pământ".Şi... pentru ceilalţi?

&& Soţia scriitorului sovietic Daniel,condamnat la 5 ani de muncă silnică pentru delictul de... opinie,a obţinut în fine autorizaţia să-l viziteze la închisoare,situată la 450 km de Moscova.Povestirea puţinului ce-a putut vedea într'o singură oră,a ajuns în streinătate: ziduri cu sârmă ghimpată,turnuri de pază cu mitraliere,muncă extenuantă,disciplină de fier,celule infecte,reci,fără lumină; ca hrană zilnică: un fel de ciorbă fără urmă de carne,15 grame de zahăr, 700 grame pâine neagră.

Dar dacă în Rusia "democrată",în Rusia "progresistă",ţara "tuturor libertăţilor",acesta e tratamentul celor ce îndrăsnesc să critice ordinea existentă şi să ceară puţină libertate,trebue recunoscut că Rusia ţaristă era,relativ,în adevăr umană.Nu mai departe,sub Nicolae II,chiar soţia lui Lenin a primit,fără nicio greutate,autorizaţia nu numai să-şi viziteze soţul în Siberia,dar şi să rămână cu el! Faptul e povestit de însăşi Krupskaya,în "Ma vie avec Lénine"(Payot, Paris,1933).Când ea,în 1898,bătu la uşa căsuţei unde locuia Lenin,nu-i răspunse nimeni,pentrucă deportatul era dus.. la vânătoare! Se hrănea excelent,avea un câine superb."Nu numai că schimbam scrisori cu ceilalţi prizonieri,dar mergeam să-i vizităm la distanţe mari.Ziua,traduceam lucrări de sociologie şi,apoi,mergeam la plimbare.Duminica,Lenin dădea consultaţii juridice oamenilor din sat.Cum mujicii la cari locuiam erau aproape mereu beţi,schimbarăm locuinţa şi închiriarăm jumătate dintr'o isbă şi o grădină.Era viaţă de ~~familie~~!".Comparaţia între viaţa aproape idilică a deportatului Lenin în Siberia,sub despotismul ţarilor, şi a bietului Daniel,sub despotismul lui Brejnev,e la îndemâna oricui.

&& Semnând "tratatul" cu valeţii din Cehoslovacia,prin care fosta noastră vecină e redusă,şi "de drept",la rangul de provincie sovietică,Brejnev a ţinut şi un discurs: "In aceste zile -a spus el- un nou Stat independent şi suveran, Cambogia,a devenit victima neruşinatei agresiuni armate a Statelor Unite.Aceste acte de barbarie arată adevărata faţă a imperialismului american,care violează fără ruşine acordurile internaţionale,striveşte suveranitatea micilor State,caută să le distrugă libertatea şi independenţa şi să împiedice progresul lor social": e uimitoare onestitatea cu care descrie exact ce-a făcut el,Brejnev,în Cehoslovacia...

&& Nemaiştiind cum să înfometeze biata populaţie,Ceauşescu a decis să trimită până şi în Jugoslavia,altă ţară unde curge în valuri fericirea inventată de Marx,nu mai puţin de 300 tone carne de calitate superioară(destinată mai ales marilor centre turistice de pe Adriatică): salam de iarnă,slănină de Hamburg, muschi ţigănesc,etc. Preţul va fi cu 15% mai mic decât cel din măcelăriile lui Tito.Başca d'asta va mai exporta,tot acolo,15.000 tone untură şi 3.500 tone unt. E drept,însă,că acordul se încheiase înainte de potop...

&& La reproşul dlui Răuţă,c'a publicat inepţiile lui Lobei,dl Raţiu a răspuns că el,ca perfect democrat,publică toate opiniile - şi că e contra oricărui atentat,indiferent că victimele s'ar chema Duca,Codreanu,Călinescu.Afirmaţia l-a entuziasmat pe camaradul Răuţă,fire,pe semne,uşor emotivă: "Dragă Iancule - răspunde el delirând- ce frumoasă scrisoare mi-ai scris! Iţi mulţumesc mult de tot şi te îmbrăţişez pentru forma elegantă,senină şi convingătoare ce ai utilizat".A pune însă în aceeaşi oală pe Călinescu şi Codreanu,pe călău şi victimă, nu-i deloc "elegant",nici "senin",cu atât mai puţin "convingător": nu-i,pur şi simplu,omeneşte; şi n'ar fi să fie nici democratic...

&& Bernard Millot a publicat,la Paris,"L'Epopée Kamikaze".E vorba de militari japonezi cari,spre sfârşitul războiului,cătau să suplinească lipsa de material cu un eroism dus până la sacrificiul suprem.Exemplul venea de sus.Şi chiar dela început.La 15 Octombrie 1944,contra-amiralul Arima s'a aruncat cu bombardierul său asupra navei americane "Franklin",purtătoare de avioane,avariind-o grav. După arhivele japoneze,4.615 aviatori i-au urmat pilda.Cităm numai cazul dela 21 Februarie 1945,când două avioane se aruncară asupra altei nave "porte-avions", "Bismarck Sea",care s'a scufundat cu 350 soldaţi şi tot materialul şi muniţiile. In ziua capitulării,la 15 August 1945,amiralii Onishi şi Ugaki,considerându-se responsabili de miile de"sinucideri",s'au sinucis şi ei: pentrucă,comentează Gilles Mermoz("Rivarol"),"niciodată nu le-a trecut prin cap ideia de a supravieţui oamenilor lor"; mai mult: "e probabil că ei ar fi săvârşit acelaş gest şi în cazul unei victorii japoneze".Sima,o fi citit această carte?...

&& Teatrul din Baia Mare a jucat în seara de 6 Mai,la Belgrad,în româneşte, "Nora" de Ibsen.In public,numeroşi români din Banatul înstreinat.

...

&& Academicianul Zaharov, istoricul Medveyev și matematicianul Turcin au înaintat, la 19 Martie, înaltelor autorități sovietice, un îndrăsneț memoriu plin de constatări din cele mai amare: "amenințătoare semne de dezorganizare și stagnare au început să apară în economia țării; erori în planificare, bogății naturale stupid distruse, agricultură lamentabilă, alimentație medioсră, învățământul în regres; "productivitatea muncii rămâne la noi de mai multe ori inferioară celei din țările capitaliste.. Comparând economia noastră cu a Statelor Unite constatăm că suntem în întârziere nu numai pe plan cantitativ, ci și pe plan calitativ.. Suntem în întârziere de zece ori în ce privește chimia și infinit în tehnologia ordinatoarelor.. Trăim pur și simplu în altă epocă... Primii oameni cari au mers pe lună sunt americani. Faptul constituie una din manifestările exterioare ale diferenței substanțiale și mereu crescânde dintre noi și țările apusene".

Autorii nu spun că regimul e de vină, dar se deduce lămurit. Ei cer libertate de opinie, amnistie pentru condamnații politici, abolirea cenzurii, libera vânzare a cărților și ziarelor apusene, libertatea turismului, întoarcerea popoarelor deportate de Stalin, firme autonome, reforma școlii, a justiției.. Dacă au noroc, curajoșii autori vor putea evita ocna, ajungând numai la azilul de nebuni...

&& "Țara și Exilul" face recenzia unei cărți, "Drum", de un monsenior spaniol, pe care o aseamănă cu "Imitația lui Isus". Spune autorul, printre altele: "Îți voi răscoli amintirile, pentru ca din mijlocul lor să răsară vreun gând care să te rănească: și astfel să-ți îndrepți viața". Dacă monseniorul a scris aceste lucruri gândindu-se la Sima, și-a pierdut vremea de geaba!

&& Vorbind despre recentele inundații din țară, ambasadorul reserist la Belgrad, Vasile Șandru, a afirmat că pagubele "au întrecut pe cele pe care le-a suferit România în cel de-al doilea război mondial"; nu însă pe cele de după război, începând cu "inundația" rusească...

"La sfârșit -mai spune darea de seamă- ziariștii au fost informați că toate localitățile turistice din România se află în stare bună, sunt bine aprovizionate și funcționează în mod normal. Așa dar, prima grijă a "guvernului" a fost, ca de obicei, nu pentru populația flămândă, ci pentru aducătorii de dolari!

&& Și.. aprope de potop. Citim în buletinul dlui Rațiu, la 24 Mai, că "sunt ținute sub tăcere numărul victimelor omenești"; că "distrugerile provocate de furia apelor întrece tot ceeace se poate imagina": "de sute de ani, nimeni nu-și mai amintește să fi existat ceva asemănător" (dar asta, probabil, din lipsă de matusalemi). Să fi scriind așa, dl. Rațiu, sub presiunea puternicei emoții? sau o fi angajat cumva, ca redactor, pe René Theo?!...

&& "Agenția Tass anunță că Uniunea sud-vietnameză pentru protecția mamei și copilului a publicat recent un document despre crimele săvârșite de trupele americane și saigoneze în Vietnamul de sud". Dacă nimeni nu publică crimele săvârșite de comuniști în Rusia și'n țările robite, e pentru că n'ar ajunge hârtia dela toate fabricile din lume...

&& Dirigenții "conștiinței universale" din Franța au reușit să smulgă abjectei dictaturi a coloneilor din Grecia una din cele mai cunoscute victime: pe "compozitorul" Theodorakis, lăsat de colonei să plece la Paris cu toată prăsila. Acum, că au pornit pe această nobilă cale, cinstiții umaniști n'au cum se mai opri din lucru: numai în Rusia, atâtea milioane așteaptă să scape de iadul de-acolo...

&& La Priștina, în regiunea autonomă Kossovo (Jugoslavia), s'a deschis o Universitate de limbă albaneză. Dar pentru că nu putem crede să aibă Enver Hogea, în fața lui Tito, mai mare prestigiu și trecere ca Ceaușescu, e de sperat că și pentru sutele de mii de Români din Valea Timocului se vor deschide, în fine, măcar câteva școli primare. Sau pe "naționalistul" Ceaușescu nu-l interesează acest lucru?... Nici n'ar fi de mirare, când vedem că și acum, când e așa de liber și independent, lasă cu totul sub tăcere problema Basarabiei, a Bucovinei ocupate și a Herței...

&& Senatorul Javits, de origină israelită, a invitat pe președintele Nixon să furnizeze Israelului avioanele de care are nevoie. De remarcat că acelaș senator e printre cei mai îndârjiți adversari ai intervenției americane în Vietnam.. La fel coreligionarul Oppenheimer, găsea că bomba atomică, folosită contra aliaților Germaniei, era ceva divin, pe când, întrebuințată contra Rusiei, era imorală...

&& Aflăm, din "Credința", că "după o săptămână de patimi grele, Fiul Omului... și-a încredințat sufletu-I neprihănit în mâinile Tatălui Ceresc"! In care Evanghelie o fi citit P.S. Victorin acest... adevăr?

SEMNALĂRI

* PAMFIL ŞEICARU, La Roumanie dans la grande guerre, Paris, 1968.- Cu o prefaţă elogioasă pentru autor, apreciat ca jurnalist, istoric, parlamentar şi combatant, semnată de dl Ion Gh.I.Brătianu, fiul istoricului ucis în temniţa reperistă, cartea e o evocare a răsboiului întregirii naţionale, foarte documentată, dar e în acelaşi timp şi un răspuns pertinent dat revizionismului maghiar, care a ridicat iarăşi capul. Dând un tablou plin de culoare a peste o jumătate de secol de istorie românească şi europeană, dela Serajevo până astăzi, domnul Şeicaru dovedeşte că tratatul dela Trianon nu a fost deloc un diktat al puterilor victorioase, ci un act de restaurare a dreptăţii. E preţioasă mai ales reconstruirea, din memrie, a anilor primului răsboi, cu personalităţi care se numeau Ion Brătianu, Take Ionescu, Stere, Nicolae Filipescu, Titu Maiorescu, Goga, Averescu, Aurel Popovici, Slavici, Iorga, Petre Carp, şi atâţia alţii. Ni se pare, însă, că autorul e prea optimist când pare a crede, la pagina 68, că, măcar o dată, în chestiunea Ardealului, actualul regim dela Bucureşti se identifică cu postulatele naţionale. In realitate, e o coincidenţă tactică, destinată, la prima ocazie, să dispară. Ajunge să citeşti ce se scria în ţară cu privire la Transilvania până acum câtiva ani, până înainte de cearta cu ruşii, ca să pricepi că e vorba de o luare de poziţie momentană. N'a fost preamărită, de curând, la Bucureşti, republica lui Bela Kuhn?

* DEMETRIO GAZDARU, Ensayos de filologia y lingüistica románicas, La Plata, 1969.- E primul volum dintr'o nouă colecţie a Institutului de filologie al Universităţii naţionale din La Plata, pe care savantul ieşean îl conduce cu competenţă unanim recunoscută; şi cuprinde material din lecţiile ţinute în ultimul timp în câteva Universităţi din Argentina. Autorul foloseşte documente preţioase adunate în ani de muncă. Studiul "Croce şi lingvistica romanică" s'a bucurat de judecăţi favorabile pretutindeni. Nu mai puţin important, studiul despre "non magis" în limbile spaniolă şi română.

* MIRCEA ELIADE, De Zalmoxis à Gengis-Khan, Paris, 1970.- Apărute în prodigioasa "Bibliothèque Historique" a editurii Payot, aceste "studii comparative asupra religiilor şi folklorului din Dacia şi din Europa orientală", cum spune subtitlul, deşi în bună parte sunt cunoscute, fiindcă au fost publicate în diferite reviste, româneşti şi străine, constituie o foarte preţioasă operă dedicată universului arhaic religios şi popular dintr'o regiune deosebit de conservatoare a Europei. Am recitit cu toată atenţia articolul despre Daci-lupi, cel consacrat mătrăgunii ca iarbă a vieţii şi morţii, consideraţiile acute relative la "deus otiosus" în cosmogonia noastră populară, studiile despre Mioriţa, Meşterul Manole, legenda lui Dragoş, etc.

* E.M-CIORAN, Valéry face à ses idoles, Paris, 1970.- In această prefaţă, publicată separat, la o traducere americană a scrierilor poetului-matematician despre Leonardo da Vinci, Poe şi Mallarmé, filosoful dela Paris, considerându-l pe Valéry în partea pozitivă şi în limitele sale, se prezintă, în realitate, mai întâi pe sine. E o întâlnire fecundă a unui mistic şi a unui raţionalist, cu încântări de stil greu de depăşit.

* GEORGE USCATESCU, Erasmo, Madrid, 1969.- Punctual, ca totdeauna, la centenare şi aniversări, autorul reactualizează figura şi opera marelui umanist olandez, care a dominat Europa vremii sale. I se identifică parabola spirituală, ce coincide adesea cu voiajele: la Oxford, Paris, Louvain, Basel, Freiburg, în Italia. Deosebit de sugestive, raporturile cu atât de deosebitul Luther. "Erasm şi noi" scoate limpede în relief ce e încă viu din lecţia filosofului raţionalist şi totuşi creştin.

* NICOLETTA CORTEANU LOFFREDO, Alexandru Macedonski, Napoli, 1969; şi Il compimento del Sagittario, Napoli, 1970.- O prezentare îngrijită mai ales a operei în limba franceză a lui Macedonki, cu incursiuni în critică şi în estetică, şi o culegere de versuri -"Implinirea Săgetătorului"-, cu caracteristica liricii feminine: de confesiune delicată, cu o mare reuşită şi limpezime în versul instinctiv, spontan. Dragostea, prezenţa căutată a divinităţii, natura, sunt temele principale.

* Carte cu vedenii înfricoşate şi scrieri prea minunate care ajută sufletului să scape de moarte, Ierusalim, 1970.- Un călugăr român dela mânăstirea Neamţ, Ioan Iacob, după ce a trecut prin diferite schituri, "s'a nevoit în post şi rugăciuni, vorbind cu Dumnezeu ziua şi noaptea peste opt ani de zile" într'o peşteră din pustiul Iordanului, unde a scris această carte, publicată după moartea lui, să-

vârşită în 1960, de un tovarăş de sihăstrie, monahul Ioanichie. E o poveste parcă şi mai patetică decât aceea a lui Ieremia Valahul. In acest al doilea volum -primul nu ne-a fost dat să-l consultăm-, aflăm rugăciuni, vedenii din rai şi iad, vieţi ale sfinţilor, epizoade edificatoare, tropare, martiraje, de fecioare în special, care-şi salvează fecioria şi sufletul. Rămas departe de ţară atâta vreme şi izolat în schimnicie, autorul nu totdeauna scrie o românească perfectă. De aceea mişcă şi mai adânc "Imnul românesc", versurile naive din "Popor martir" şi "Îndemnul frăţesc" cu care-şi încheie cărţulia: "Fii pribegi ai ţării mele,/ Necăjiţi între streini/ Nu uitaţi menirea voastră/ De Români şi de creştini"...

Adrian Popa

I I S U S

Ai fost trimis de Dumnezeu cel sfânt
Să sameni pretutindenea iubirea,
Să'ntorci dela păcate omenirea
Prin binefăcătorul Tău cuvânt.

Dar lumea nu Ţi-a înţeles menirea:
Nutrea în sine falsul crezământ
Că-i bate regii toţi de pe pământ
Şi vei supune astfel omenirea.

De-aceea ca pe-un ucigaş de rând
Te-au pălmuit, şi fără de ruşine
Au împărţit şi haina de pe Tine;

Dar Tu cu multă bunătate'n gând
Ai îndurat ocara, umilirea,
Ca să le poţi aduce mântuirea.

&& Colegiul cardinalilor avea, la 4 Mai 1970, 130 de membri, aparţinând la 44 ţări. Dintre ei, 4 erau făcuţi cardinali de Pius XI; 19, de Pius XII; 31, de Ioan XXIII; şi 76 de Paul VI. Cei mai mulţi cardinali sunt în Europa, repartizaţi astfel în 15 ţări: Italia, 40; Franţa, 11; Spania, 6; Germania liberă, 5; Anglia şi Olanda, câte 3; Irlanda, Polonia, Portugalia, Elveţia şi Rusia, câte 2; Austria, Belgia, Ungaria şi Jugoslavia, câte unul. In America, 30 de cardinali în 13 ţări: în Statele Unite, 10; Brazilia, 5; Canada, 4; Mexic, 2; câte unul în Argentina, Bolivia, Chile, Columbia, Equador, Guatemala, Perù, Uruguai şi Venezuela. In Asia, 9 cardinali în 7 ţări: câte 2 în Filipine şi India, câte unul în Ceylon, Corea liberă, Formosa, Indonezia şi Liban. In Africa, 7 cardinali în 7 ţări: Algeria, Volta, Congo, Somalia, Egipt, Sud-Africa, Tanganica. In Oceania, 2 cardinali: unul în Australia, altul în Noua Zelandă. 8 cardinali aparţin ordinului episcopesc, 104 ordinului preoţesc şi 18 diaconatului.

&& Cardinalul Döpfner din München a primit multe proteste evreieşti contra reprezentării Patimilor lui Isus dela Oberammergau, care ar alimenta antisemitismul. Dar adevărul istoric fiind acela care e, singura soluţie eficace ar fi, poate, reeditarea Evangheliilor, cu un conţinut revizuit mai în spiritul vremii...

&& "Ţara şi Exilul" domnului Sima afirmă că "Radu Lobei, şef de cabinet al lui Armand Călinescu, a luat parte activă la asasinarea lui Corneliu Codreanu şi a masacrelor ulterioare ce s'au săvârşit". Lăsând la o parte gramatica (căci nu se înţelege cum a mai putut participà şi la asasinarea... masacrelor!), ne limităm să mai remarcăm, din acelaş articol, că totuş, Lobei, "în timpul guvernării legionare n'a fost trecut pe lista celor ce trebuiau încarceraţi la Jilava, nefiind considerat între principalii responsabili". Păi dacă unul care ia parte activă la un asasinat nu e principal responsabil, atunci cine.. Doamne iartă-mă mai este?.... Şi ce interes avea Sima, întocmitorul faimoasei liste, să nu-l treacă pe ea?.. Dar el ştie ce ştie. Şi poate memoriile lui Moruzof, de care se zice c'ar fi ales şi ele... libertatea, ne-or lămuri multe în legătură cu asasinarea lui Corneliu Codreanu şi cu masacrele ce au urmat!

&& Dl I.V.Emilian, catolic făcut iar nu născut, vorbeşte, în "Stindardul" său, cam ireverenţios de nou-i şef spiritual, "Sanctitatea Sa papa, care se înhăitează cu oficina de spionaj sovietic". Şi să mai crezi în "zelul neofitului"!...

&& Dl prof. Enver Esenkova, cunoscut prieten al României şi dârz luptător anticomunist, a fost înlăturat din postul de director general al publicaţiilor din Ministerul Educaţiei (Ankara), cum şi din învăţământ, victimă a maşinaţiilor stângiste ce se simt tot mai mult şi în Turcia; un rol a avut acì şi legaţia RSRistă...

- -

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Petre Vălimăreanu - 78 Freiburg - Erbprinzenstr. 17 - Germania. Contribuţiile, pe acelaş nume, la Dresdner Bank, Konto 4173612; sau, în Italia, pe acelaş nume, la Conto Corrente Postale 1/44336 - ROMA.-